Ч. 85 (14.917). Львів, вівторок 19. квітня 1938. Opłata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LIX.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
" Банку Чеських Легіон. Прага „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно (з книжкою) . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 "
Півріччо . . . . . 30.00 "
Річно . . . . . . 60.00 "
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч., У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО КНИЖКУ Б-НИ „ДІЛА" В ОБЄМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Постанови анґльо-італійського порозуміння.

ОБМІН ІНФОРМАЦІЯМИ ПРО ЗБРОЄННЯ. — ГАРАНТІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ АРАБСЬКИХ ДЕРЖАВ. — КІНЕЦЬ РАДІЄВОЇ ВІЙНИ. — ЕВАКУАЦІЯ ВІЙСЬК З ЛІБІЇ. — СПРАВА ЕСПАНІЇ ТА АБІСИНІЇ.

В Льондоні оголошено текст порозуміння, що його підписали минулої суботи у Римі. Він складається з протоколу, виміни листів та договору про приязне сусідство між Італією та Єгиптом.

ІНФОРМАЦІЇ ПРО ЗБРОЙНІ СИЛИ ТА ФОРТИФІКАЦІЇ.

Протокол обіймає 8 постанов:

1) Контрагенти потверджують заяву з 2. січня 1937 р. і 31. січня 1936. про збереження **„статус кво" на Середземному Морі.**

2) Оба уряди **зобовязуються періодично обмінюватись інформаціями про їхні збройні сили на Середземному й Червоному Морі, Аденському заливі та у північно-східній Африці**, себто в Єгипті, Судані, Абісинії, британській Сомалі; Уганді та у північній частині Танганіки. Вони зобовязуються **заздалегідь повідомляти себе про будову нових морських і летунських баз** на Червоному Морі, на шляхах до нього та на Середземному Морі на схід від 19. степеня сх. довжини.

АРАБІЯ

3) Контрагенти пошанують незалежність **та цілість королівств Савдівської Арабії та Ємену, не інтервеніюватимуть між ними та не допустять до того, щоб якась інша держава квестіонувала це.** Італія зобовязується не розтягати впливу на простори положені на південь і схід від Ємену і Савдійської Арабії, Англія — нічого не робитиме на тих землях проти незалежности і цілости обох арабських держав. Вони **не заанектують ні не укріплять островів на Червоному Морі.** Крім того вирішено деякі питання щодо розмежування між британською сферою впливів і обома арабськими державами.

ПРОПАГАНДА.

4) Оба уряди **не допустять до пропаганди, яка могла би шкодити контрагентові** або погіршити взаємини з ним.

АБІСИНІЯ.

5) Італія потверджує своє зобовязання з 3. квітня 1936. **шанувати британські інтереси над озером Тана.**

6) Повторюючи заяву з 29. липня 1936, Італія зобовязуєтся **не змушувати абісинського населення до військової служби**, хіба до поліційної.

7) На території Абісинії британські піддані матимуть свободу релігійної діяльности.

СУЕСЬКИЙ КАНАЛ

8) Оба контрагенти зобовязуються шанувати конвенцію з 29. жовтня 1888, що запевнює свободу плавби на Суеському каналі підчас миру й війни.

ДАЛЬШІ ПЕРЕГОВОРИ

Як постанови англьо-італійського договору ввійдуть у життя, **Італія приступить до переговорів з Єгиптом**, щоб урегулювати всі питання, які торкаються того краю. Окремі англьо-італійські переговори **наладнають торговельні взаємини між східно-африканськими кольоніями обох країв.**

РОЗБРОЄННЯ ЛІБІЇ ТА КІНЕЦЬ ПЕРЕГОВОРІВ

У вимін нот Італія зобовязується:

1) Зменшити свої збройні сили в Лібії до мирного стану; від початку переговорів вона евакуує відтіля по 1.000 вояків тижнево;

2) приступити до льондонського морського договору з 1936. і тимчасом придержуватись його постанов;

ЕВАКУАЦІЯ ДОБРОВОЛЬЦІВ З ЕСПАНІЇ.

3) Забрати добровольців та військовий матеріял з Еспанії у хвилині покінчення еспанської громадянської війни. **Італія приняла британську пропозицію пропорціональної евакуації добровольців та перевести її в часі і в умовинах, які визначить комітет неінтервенції.**

Італія не хоче заняти ніякого упривілеєного становища в Еспанії, в еспанських кольоніях ні на еспанських островах, ані залишати там ніяких військових залог. Англія приймає це до відома

ВИЗНАННЯ АНЕКСІЇ АБІСИНІЇ.

На найближчій сесії Ради Ліґи Націй Англія поробить кроки, щоб усунути правні перешкоди, які не дозволюють членам Ліґи визнати італійську суверенну владу над Абісинією.

„Договір про добре сусідство" обіймає перехідні постанови та потверджує, що Єгипет приняв до відома англьо-італійський договір.

ВИМІНА ТЕЛЄГРАМ МІЖ ОБОМА ПРЕМІЄРАМИ

З нагоди підписання англьо-італійського договору прем. Чемберлен вислав телеграму до Мусолінія та дістав від нього відповідь. Оба премієри висловлюють вдоволення, взаїмне признання та надію на тривку приязнь.

Англьо-італійський договір викликав радість у Римі та в Льондоні і зробив враження в інших европейських столицях.

Словаки заповідають рішучу боротьбу за автономію.

У Ружомберку відбулося засідання клюбу словацьких послів і сенаторів, на якім о. Глінка відчитав свій маніфест до словацького народу. Він підкреслив, що хоч словаки ставляться льояльно до держави, Прага не хоче виконати їхних домагань і не признає окремішности словацького народу, ні його прав до автономії. Словаки, які добровільно зєдналися з чехами, щоб створити спільну державу, не жаліли для неї багато жертв, але дальші жертви принеслиб тільки шкоду для словацького народу. Вже вичерпалася терпеливість словаків, які даремно ждали, що чехи признають належні їм права. Тому словаки витривають в автономічному бльоку і рішуче будуть боротися за свої права, зокрема за здійснення пітсбурської умови. Позанов тої умови не хочуть чехи виконати, заявляючи, що ця умова не обовязує, дарма, що покликалися на неї на мировій конференції.

Маніфест о. Глінки привітали зібрані посли й сенатори ентузіястичними окликами. Заступник голови партії посол Тісо, ствердив, що супроти словаків та інших народів, що замешкують Чехословаччину кермуються чехи скрайнім егоїзм і навіть тепер, у тяжких для держави часах, не змінили свого становища. Словаки під ніякою умовиною не зречуться постулятів автономії.

Присилайте передплату!

Що діяти українцям у Румунії?

Чернівці, у квітні 1938.

Разом із розвязанням інших політичних партій у Румунії, розвязали й буковинську Українську Національну Партію. Ту саму долю зазнали всі інші меншиневі партії; сильна мадярська партія в Семигороді (під проводом знаного діяча графа Бетлена), німецька поміркована „Фолькспартай" (д-ра Фабріціюса) та націонал-соціялістична партія (В. Густа). Жидівські партії (сіоністів та асимілянтів) перестали існувати вже тоді, коли уряд прем. Ґоги ввів перевірку громадянства та ріжними розпорядками унеможливив жидам брати участь у виборах до парляментарних палат.

Німці, мадяри й жиди втратили через розвязання своїх партій розмірно мало, бо крім парляментарного представництва мали вони всі інші можливости запевнити собі належні права (піддержка ззаграниці), крім того мали і сильно розвинену сітку власних просвітніх та економічних установ. Інакше стоїть справа з українцями. На місце розвязаної У. Н. П. нема на Буковині ніякої іншої загальної народньої організації. Як відомо, нема тут просвітянської організації, ні українського приватного шкільництва (про державне шкільництво не відважиться згадати й утопіст), ані тіловиховної народньої організації.

Залишилось тільки кілька незакритих „Народніх Домів" (що в дійсности не можуть проявляти ніякої діяльности), та животіють ще такі товариства: „Українська Школа", „Буковинський Кобзар", „Міщанський Хор", „Український Театр" і „Довбуш". Це виїмки — і вони обмежені тільки до діяльности в Чернівцях.

Розвязання У. Н. П. мусить спонукати буковинських українців призадуматись над розвязкою питання „бути — не бути": як перевести загальну організацію українського національного колективу в Румунії? Як це зробити — не на безвиглядних партійно-політичних підставах, а на доцільній просвітньо-економічній площині?

Нова румунська конституція та її доповнюючі декрети унеможливлюють дальшу діяльність політичних партій і тільки загальниково вказують на будучі станові вибори. Як ті вибори виглядатимуть та який буде склад станового парляменту — цього тут ще ніхто не може передбачити, бо ще не появився заповіджений декрет про вибори. Покищо стараються розвязані румунські партії зберігти бодай свої найпевніші кадри та вичікують, що виборчий декрет злагіднить деякі постанови нової конституції. Є тут прилюдною „тайною", що ті партії позасновували в краю ріжні „просвітні кружки" („черк културал") та всякими можливими способами стараються вдержати звязок із партійними членами.

Інакше становище заняли меншиневі партії — вони відтягнулися виключно до своїх станових організацій, до тої ще передвоєнної спадщини, котрої досі не нарушили румунські закони про кооперацію та шкільництво. Не дивниця, що цей передвоєнний стан посідання німців, мадярів, навіть жидів — триває далі, бо крім вже згаданої піддержки ззаграниці вони находять ще опору на своїй віроісповідній базі, у своїх церквах. У нас справа цілком інша. Раз тому, що ми втратили по війні все — майже без ніякого нашого спротиву. По друге, не дають нам помочі ніякі зовнішні чинники; а в додаток — православна церква, до котрої належить більшість українського населення Буковини та Басарабії, стала церквою державною, яка не визнає мінімальних вимог того нашого населення. Найвірніше характеризує ці відносини навчання

релігії, богослуження і сповідь — у румунській мові.

Нова конституція тут ніпричім, бо такий стан започатковано тому майже 20 літ, саме за часів розславленого „демократичного“ режиму. Саме „ліберальні“, „народні“ і „селянські“ уряди, на котрі деякі наші легковірні діячі покладали стільки надій, — саме вони почали й фактично перевели ліквідацію нашого зорганізованого життя. Ще гірше попшодила нам та своєрідна румунська „демократія“ тим, що привичаїла наших доброзичливих „рутенів“ до вигідно-бездільного вичікування зовсім проблематичних „осягів“ у парляменті. Навіть у минулому році, по десятиліттях постійних розчарувань та моральних втратах, знайшилися ще зацікавлені у цьому ревні прихильники безвиглядної „співпраці“.

Ще перед роками звернули ми у „Ділі“ увагу на те, що серед даних обставин не можна обмежувати своєї діяльности до заяв, скарг та прохань у букарештенському парляменті. Передвоєнної васильківської політики „прямих інтервенцій“ не можна тепер тут вживати, бо нинішня Румунія, хоч які численні у ній меншини, всетаки не є злиппком ріжних народів та колишніх національних держав, як це була Австро-Угорщина, а буковинці, разом із цілком незорганізованими басарабцями, не представляють тої етнічної сили, що буковинці з галичанами перед війною. Колиж таки вдалося тут час до часу перевести успішно якісь інтервенції, то це бувало звичайно перед або підчас виборів до румунського парляменту. На жаль, успіх таких інтервенцій був лише тимчасовий та торкався часом зовсім несуттєвих справ.

І тому не диниця, що після розвязання У. Н. П. не залишились надалі сильні партійні низові кадри, тепер такі потрібні для створення легально допускальної неполітичної організації, в роді німецької „Фолькסгемайншафт“. Тому, що дотеперішні партійні уряди, звичайно „сильної руки“, агори запевнювали своїм „контрагентам“ 2—3 місця в парляменті, то наші діячі не висилювались на систематичну організаційну роботу на селі. Таким робом можна вияснити, чому У. Н. П. не дбала собі бодай у рр. 1928—1934 ніяких кадрів у Басарабії, а обмежилась лише до двох буковинських повітів (Чернівці, Сторожинці).

Коли тепер прийшло би перетворити кадри У. Н. П. в таку „спільноту“, народне представництво, так, як це зробили мадяри та німці, то щойно тоді виявились би важкі прогріхи дотеперішньої організаційної діяльности У. Н. П. Здійснити таку спільноту на перший погляд — не важко. Все таки є перепони. Найбільша внутрішня перпона — це рутенський скептицизм, брак віри у доцільність загальної народньої організації (мовляв невдачі У. Н. П. аж надто наглядні), одночасно істнує у нас внаиронічне суперництво щодо „ініціятиви“, з чого такий ефект, що взагалі нема ніякого діла з пустих розмов. Ледве вирину́ла думка про потребу такої „спільноти“ — аж ось уже дві окремі ініціятиви. Одна з кругів колишньої У. Н. П., друга з безпартійної сторони. Побачимо, який буде фактичний вислід.

Іншого роду перепон можна сподіватись від влади. Наводимо для прикладу одну цікаву нам подію. Представники болгарської меншини, які теж покладали були завеликі надії на поміч згаданої румунської „демократії“ і так само жорстоко розчарувалися, зорганізували були все-таки у Добруджі приватне своє шкільництво і тепер п. Пенков (голова болгарських установ та колишній посол у румунському парляменті) вніс на правне признання болгарської спільноти. По довгих тяганинах дійшла справа до касації і там — застрягла. Чи вдасться болгарам добути правного визнання їхньої спільноти — це мабуть залежатиме у чималій мірі від дальшого розвитку румунсько-болгарських міждержавних відносин.

У нас ця справа куди важча. Залежить вона не тільки від розпорядків влади, але й від власних здібностей. Були вже й у нас широкі пляни, часом навіть із поважним фінансовим підкладом („Аграрія“, Культ-фонд), але вони на жаль не здійснились. І то з причин незалежних від влади. Можливим теперішним виходом із цього нинішнього незавидного положення булоб масове оподаткування себе. З такими засобами можнаб виповнити хоч частинно брак рідного шкільництва. Тому, що нема ні шкіл ані вчителів, бо ніхто з державних учителів (навіть і пенсіоністів) не хоче наразити себе навчанням української мови, можна і цей брак виповнити виданням безплатних букварів для дітвори і взагалі дитячої літератури по чудових галицьких зразках та виданням дешевої, доступної і передусім — цікавої преси.

Були вже, правда, початки такої праці, але вони не розвинулись через брак впертої послідовної акції. На підставі перших успіхів у такій просвітянській та культурно-виховній діяльности, головно серед молоді і дітвори у рямцях теперішних адміністративних розпорядків — можнаб приступити до дальшої праці.

Віримо, що таким робом можна би помалу відробити національне життя на Буковині — не тільки серед порожних стін черновецького „Народнього Дому“, а на селі, серед занедбаних мас і серед молодого самому собі покиненого покоління.

он.

Треба розмовляти на ідеольоґічному ґрунті.

ГОЛОС У ДИСКУСІЇ НАД ПИТАННЯМ „МИР ЧИ ВІЙНА З МОСКВОФІЛАМИ“

(Містимо цю статтю, застерігаючися агори, що погляди, висловлені в ній, ідуть на виключний рахунок п. автора. Вказуємо, що порівнання з міждержавними пактами швусильгев, чи радше звертається саме проти теми автора, то якщо в тих державах своєї ідеольогії (політ. устрою та політ. ідей) у користь свого контрагента не вирікалися. Не зовсім правильний теж погляд, що українська політична думка попала застою, бо саме за останніх 20 літ вона страшенно пішла вперед, еволюціонувала, скристалізувалась. Зате правильний погляд, що про ці справи можна би і треба би взагалі писати чи говорити, бо воно виясновалоб ситуацію, якщо вона декому неясна.

Одное, ясна річ, взагалі кожна поважна двостороння навіть пресова дискусія неможлива тоді, коли нема засадничої підстави: 1) певности, що обидві сторони є чинниками дійсно незалежними, 2) доказу бодай мінімум доброї волі чи бодай пристойности поведінки. Тимчасом такі „подвиги“, як їх постійно й систематично робить напр. п. Гамасевич, виключають агори саму можливість якоїнебудь розмови з такими особами! Останній його виступ у „Р. Голосі“ робить вражіння, що комусь страшенне залежить на тім, щоб сторпедувати на самім початку навіть теоретичну дискусію на тему „мир чи війна з москвофілами!“ — **Редакція.**)

Недавно тому появилася в „Ділі“ статтія п. А. „Війна чи мир з москвофілами“, при чому редакція зазначила, що друкує цю статтю як дискусійну. Користаю з цієї нагоди, щоби, якщо редакція дозволить висловити на цю тему декілька думок як громадянин, котрий тією проблемою вже від десяток літ добровільно чи поневолі цікавиться. Йде мені тут тільки про чисто теоретичне обмірковування суті самої справи а не про практичні висновки „ад узум“ актуальної політики. Справа надто складна, щоб можна було насвітлити її в одній чи навіть кількох статтях, бож тут нагромадилися прогріхи багатьох поколінь, і тому хочу обмежитися лише до звсування одного відтинка проблеми.

Автор згаданої статі в „Ділі“ думає, що наладнати нормальні взаємини між Українським і староруським табором не можна виключно тільки в площині господарській і культурній, а треба перевести їх на платформі політичній, бо сьогодні ані господарська ані культурна ділянка не є вільна від політичних оглядів.

Маю враження, що тут щось недосказане, що втор мав на думці щось більше, ніж сказав, а саме, що в даному випадку також політична платформа булаб за вузка, і що необхідна тут платформа дуже поширена — ідеольогічна.

Сьогодні нема таких політичних мікстур, яких сучасне життя народів і суспільств не моглоб справити. Могли чейже зговоритися такі ідеольогічні антиподи як „демократична“ Франція і „тотальні“ Совіти“, як австрійська католицька Церква і гітлерівські „нації“, як імперіялізм італійський і англійський. Чомуж не моглиб поєднатися ті наші два табори, що є кров з
крови і кість з кости одного і цього самого
роду? Бо коли ще три роки тому одн
„Русскій Голос“ як і декотрі українські ч
писи виписували в свому засліпленні такі
що українці і русини це дві нації, то сьог
хиба божевільний українець або старорус
би таке твердити. Отже процес протвер
дурійки фанатизму йде вперед.

В нашому минулому тямимо ріжні полі
компроміси і консолідації українців зі с
русинами, та вони завжди мали характер
хідний, тимчасовий, і завжди кінчилися
мось огірченням і подратуванням. Чому?
саме тому, що взаємини українців і ст
русинів були зовсім інші, ніж взаємини
суспільств. Це відношення двох розд
рідних братів, котрих перехідний комп
для осягнення якоїсь конкретної с
зової цілі без признання їх кровного
не вдоволяє, тільки радше дратує. Цей
льогічний момент є вирішний.

Ера консолідацій українців зі старорі
закінчилася в 1907 р., коли то Дудикевич
фракція старорусинів, заключивши ви
компроміс з поляками, кинула гасло, що
інший нарід ніж українці, та прокл
українців своїми найбільшими ворога
симо ствердити, що Дудикевичівський
мок, хоч покищо завжди ще перем
був ніколи ні не є сьогодні виключений
в староруському таборі. Тут також
ствердити, що саме з середовища
дикевича вийшов Кирило Вальницький
фракція, що приняли платформу боль
спроневірюючись своїй власній колиш
льогії, та що цей шлях вказали їх
старші однодумці, що свого часу б
ними стовпами Дудикевичівської груп
винен староруський табор гаразд
затямити собі, бо це підпає в с
сенність Дудикевичівської ідеольогії
держуватися має сьогодні партійний
кожний староруський ортодокс.

Від старорусинів чуємо часто
українці оминають дискусії на ідеол
ми, та що політична думка україн
на мертвій точці. Справедливість
ти, що важкі злидні, які пережи
останніх двацяти літ наш нарід, спр
нили застій в еволюції ідеольогії, та
українців, але також і старорусинів
но загрожує катастрофою. Бо ідеол
зеркалює ритм і напрямок життя
пинка в її еволюції означає почат
так, неначеб серце в організмі ст
стало битися...

Велику шкоду приносять справі
нери. Щоб порівняти, вони викон
вільно таку працю, як линвоскок
проходити по вузонькій линві, та
тій линві з наложеними на очі
рами щоби не дивилися на боки
куди їм скочити, як втратять рівно

Колиб так думаючі люди по обох
доктринерства, без упередження,
і без злоби стали спорити на ідеол
то це напевне їх не розєдналоб б
зблизило. Пізнавши докладно
вони певне не моглиб з подиву
дрібниці як „пан“ і „господин“ або
і „почтеніе“ могли стати
і початком нашої народньої сх
Усобиці...

Вони зрозумілиб, що є куди
блеми, до яких нікому не
четвер“ заняти становище. А
проблем — це большевизм. Парті
табору означили в тій справі св
ясно, отверто і в міродайний
ними деклярaціями партійних
сами своїх офіціяльних пресов
пер черга на староруський табо
ясно, виразно, міродайними
шаючи ніяких сумнівів. А
ira et studio“... Це буде перша
льогічних балачок. Ну і
можливости гармонійного

Д-р Володимир

З польської преси.

Дозвольмо ендецьким струсам ховати голову в пісок.

Навіть тоді, коли Ст. Грабський у своїх статтях та прилюдних викладах твердив, що в Галичині нема українців тільки русини, то й те твердження було випливом турботи громадсько-го і державного польського діяча за державну долю Сх. Галичини зі становища польської державности. І навіть ті, що хотіли за всяку ціну — як польські ендеки — викинути українську проблему з меж Польщі, заявляючи раз-у-раз і на кожному кроці, що такої проблеми нема, то це була тільки струсина політика людей, які гадали, що самою негацією позбудуться справи. Сьогодні і проф. Грабський і ендеки прийшли до переконання, що — як це читаємо у статті Марьяна Роска п. н. „Польське моральне прао до людности східних земель" („Слово Народо-ве" ч. 116. з 16-го квітня ц. р.) —

„реальний політик і громадянство, яким керують реальні політики, не можуть не рахуватися з фактом що на східних окраїнах існує суцільна маса людности, яка уважає себе „українською". Це просто — справжня дійсність".

І коли є між поляками вже навіть групи політиків, які давно не тільки прийшли до такого переконання, до якого прийшли сьогодні ендеки, але й станули на становищі, що українська проблема — це одна з основних проблем у Польщі та що цю проблему треба вирішити у цілій ширині, не лякаючись того, що це звязане з великими труднощами, то ендеки пробують ще далі митрувати. Вони вже погоджуються з тим, що не можна негувати „маси людности, що називає себе українською" але хотіли би вихитрувати, щоб та маса була якнайменша.

„Заки скажемо собі, що треба з цим реальним фактом робити і яку політику повести, мусимо усвідомити собі, що не можна нам допустити, щоб масу цієї людности скріпили групи, які досі не мають української свідомости або які під географічним оглядом так лежать, що українська свідомість серед них — це абсурд під історичним та політичним оглядом, як ось нпр. серед лемків".

Тими групами, що не мають ще української національної свідомости, є для ендеків у рівній мірі поліщуки („тутейші"), з яких — на їх думку — щойно воєвода Юзевський зробив українців, і галицькі москвофіли. До тих, що їх українська свідомість є історичним і політичним абсурдом, ендеки зараховують не тільки лемків, але й гуцулів, міркуючи:

„Український рух — як кожний рух цього роду — намагається здобути для себе історичну традицію. Досі ця традиція клала головний натиск на козаччину і її боротьбу з Польщею та на гайдамаччину. Але, що має спільного з одною чи другою лемко зпід Криниці чи хочби гуцул зпід Жабя? Що має з тією традицією спільного шляхтич греко-католик з Підкарпаття, якого предки — це були поляки й підпори польської державности".

Дослівно та сама історія, що була кілька літ тому, коли ендеки взагалі не признавали українців. Тому ми спокійні, бо напевно прийде час, що ендеки якось і з тією нашою історичною традицією наладнають справу і не відмовлятимуть нам — як це роблять тепер, у наведеній статті — традиційних звязків з Київською Русю. Тому можемо спокійно слухати й читати такі заклики:

„Тож не видаваймо на поталу українства того, що не є українським і може стати польським. Памятаймо, що серед руської людности є багато польської крови, що у часи займанщини втратила племінний звязок з польським народом. Памятаймо вкінці, що навіть чисто руські елементи і не звязані з польським племенем тіснішим етнічним ані віроісповідним звязком, не належать на підставі цього самого факту до українства та що наші історично-моральні права до тих елементів перевищають на ціле небо рації українства".

Дозвольмо ендецьким струсам ховати голови в пісок.

Хроніка Совітської України.

НОВИЙ БОТАНІЧНИЙ САД У КИЄВІ

Совітська преса повідомляє, що на, хто знає, чи не найбільш мальовничому місці в Києві, в районі так званого Звіринця, на наддніпрянських узгірях влаштовують новий ботанічний сад Академії Наук, який міститиметься на 115-ти га. Але невтаємничені не знають, що під цю територію відійшов і один з найстарших київських памятників минулого, славнозвісний Видубицький манастир.

Мохом давньої давнини повита легенда каже, що на березі Дніпра, де виплив — видибнув — скинутий до води по хрещенні киян золотоусий Перун, збудували потім церкву, яку нарід прозвав Видубицькою. Але історія вже знає, що князь Всеволод року 1075 збудував у цьому місці, на самому березі Дніпра біля найзручнішого через нього, перевозу у долині річки Либеді, манастир з мурованою Михайлівською церквою. Цю церкву підмив Дніпро десь у XVI-ому столітті і митрополит Петро Могила до її решток добудував нову церкву, яку відремонтували у XVIII-ому віці.

На самому кінці XVII-го віку стародубський полковник Михайло Миклашевський, знаний зі свого багатства і жертвенности на церковні справи, збудував своїм коштом у цьому манастирі, який зберіг у народі назву Видубицького, муровану, барокову, Юріївську церкву в суто українському стилі і велику муровану трапезну. Року 1870-го, коли то збудували майже поруч залізничий міст і штучно відвели річище Дніпра — манастир опинився на березі вже не самого Дніпра, але тієї штучно утвореної затоки, причому на цьому стрімкому березі збереглася мальовнича деревяна альтанка.

На манастирському цвинтарі, ще починаючи з XVIII-го віку звичайно ховали родовитих киян, оздоблюючи їх могили коштовними та цікавими нагробниками.

Року 1920-го манастир зліквідували і передали згодом під містечко деревообробників; поруч розташували велику деревообробну фабрику. Але в цій гарній, хрещатій на пять синього коліру бань, білій Юріївській церкві зберігалися манастирський архів і книгозбірня... А тепер, як бачимо, Видубицький манастир обведений білими мурами, церкви в ньому, цвинтар — все це зникло з поверхні землі... на цьому місці влаштовують ботанічний сад

НОВИЙ (КОТРИЙ ПО ЧЕРЗІ?) РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКИЙ СЛОВНИК

Інститут української мови при Українській
Академії Наук розпочав творити великий ро-
сійсько-український словник живої мови. В
1930-ому році визнали його за „контрреволю-
ційний", знищили томи, які видрукували, злі-
квідували навіть самий інститут, замінивши
його на інститут мовознавства. Цей інститут
мовознавства почав творити новий російсько-
український словник під головною редакцією
Скрипника. В 1933-ому році визнали цей слов-
ник за „контрреволюційний" і знищили його.
Інститут мовознавства почав творити новий
російсько-український словник під головною ре-
дакцією Хвилі. В 1937-ому році визнали цей словник за „контрреволюційний", і знову знищено.

В 1938-ому році інститут мовознавства почав творити новий російсько-український словник за допомогою спеціяльної комісії, яку вибрав ЦК Комуністичної Партії (большевиків) України. У цьому словнику мають дати переклад коло 70 тисяч російських слів, характеристичних російських речень та мовних зворотів.

Виринає самозрозуміле питання, коли цей словник визнають за „контрреволюційний" і знищать?

ПАМЯТКИ МИНУЛОГО.

В Одесі є державний історично-археологічний музей. Не можна сказати, щоб в Одесі не цікавилися цим музеєм, і особливо його експонатами. Цікавляться. Та більш суто утилітарно. Старовинні монети, книжки, одяг, картини, посуд, все це зникає з музею, все це доводиться потім виписувати на видаток.

Була в цьому музею гармата, яку знайшли у Дніпровому гирлі. Фахівці ствердили, що вона аж з XV-го століття. З Ленінградського гарматного музею приїздили просити передати їм цю гармату, бо це унікат. Ясно, Одесці не віддали. Але згодом місцевий будинок червоної армії попросив, щоб позичити йому цієї гармати... на деякий час. Ну, не випадало відмовити. Дали. А згодом попросили віддати. В будинку червоної армії почали шукати і виявилось, що цю гармату передали до місцевого „утиль-збору" (установа, що збирає все непотрібне, всякі покидки), а там її перетопили на метал.

Зацікавився хтось плитами на памятнику Рішельє і взяв собі ці плити. Зацікавилися під час ремонту колишніх Воронцовських палат кручеными металевими сходами... і взяли їх, залишивши на їх місці діру.

У Миколаєві музей містився у колишніх Потьомкінських палатах — рідкому і цінному історичному памятнику. Невідомо вже через які саме причини, але одного прекрасного — як кажуть — дня цей будинок розібрали.

НЕ ТАК ЛЕГКО ДІСТАТИ СОБІ ГАРНЕ ПРІЗВИЩЕ

Жив в тій самій Одесі комсомолець, що
звався Іван Вирвикишка. Кожна людина бажає
бути ще кращою ніж вона є. Не подобалося
Іванові Вирвикишці його прізвище. Хотілося
йому мати якесь інше, справді гарне прізвище.
Він поробив заходи і змінив його. І відтепер
звався вже не Іван Вирвикишка, але Іван Іванов.
Це бреніло гордо. Іван Іванов!!.. І несподівано
Івана Іванова заарештували. Виявилося, що
всіх, що змінюють прізвища, уважають тепер
в СССР підозрілими. Раз змінюєш прізвище, то
значить щось наробив „контрреволюційного",
і тепер хочеш замести сліди.
Та нічого підозрілого „контрреволюційного"
у житті Іванова, тобто Вирвикишки не було,
і за декілька місяців він мав уже змогу без жад-
них перешкод заходитися своїм прізвищем

Л.

Арештували провідника „Вільного Козацтва".

Як повідомляють з Білгороду, арештували цілу групу вільних козаків разом з їхнім похідним отаманом Білим. Хоч Югославія не визнала большевиків і хоч вільні козаки стоять на протибольшевицькій плятформі, їх заарештовано на донос місцевих москалів, якими проводив Губарьов, що служить у сербській поліції. Білий висидів 22 дні майже без їжі, причому на допитах поліції під командою Губарьова били його. По 40 днях Білого випустили і тогож вечора видалили з Югославії Підчас арешту примушували Білого, що не знає сербської мови, під загрозою смерти підписувати якісь документи, не даючи навіть прочитати їх. **(Офінор.)**

(„Вільне Козацтво" — це еміґрантська політична група, що змагає до утворення незалежної федеративної держави з т. зв. козацьких областей давньої царської Росії (Донщини, Кубанщини, Терщини, Астраханщини, Оренбурщини, крім того давних ґуберній Чорноморської та Ставропільської), отже м. ін. з поважної частини української національної території. Провідник („похідний отаман") „Вільного Козацтва" Білий — це кубанець українського походження.)

Що писало „Діло" 50 років тому.

Ч. 78. Четвер, 19 (7) квітня 1888.

ПОЗНАНЬ І ГАЛИЧИНА.

Галицькі поляки започаткували були попереднього року з великим шумом „рятункову акцію" для Познанщини, яку німці кольонізували. Хотіли вони зложити три міліони марок і з цим капіталом основати у Познані банк, що у найкритичніших хвилинах давав би допомогу польським шляхтичам. Зібрали не більше як 270.000 марок і засновини банку треба було відкласти. Зате — пише „Діло" — краще пішло польській шляхті в Галичині. Наробила вона великого шуму проти податку від горівки і добула те, що уряд дав їй за згоду на податок значну суму на меліорацію горалень і ще більшу суму до пропінаційного фонду, а податок в сумі 15 міліонів зр. річно, проти якого шляхта так кричала, мали заплатити консументи горівки, в тому й українське громадянство.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС.

„Літературно-науковий Кружок „Академічного Братства" оголосив літературний конкурс на повість з життя нашої інтеліґенції обєму до чотирьох аркушів друку. Нагорода за найкращу повість 35 зр., друга 25 зр., третя 15 зр.

До проголошення конкурсу спонукав ініціяторів сумний стан нашої літератури, про який вони так пишуть:

„Кожний, що застановлявся над нашою літературою за десять останніх літ, мусів запримітити той сумний прояв, що за цілий той час не появився у нас ні один справді літературний новий талант і що особливо нива суспільного роману лежить у нас майже цілковитим відлогом. Так само і на інших полях літератури не можемо повеличатися ніякими особлившими здобутками. Причини такого стану річей можуть бути дуже ріжнородні, — певно, що і нечисленність нашої самосвідомої інтеліґенції грає в цьому чималу ролю, то все-ж не дасться ніяк заперечити, що одною з найголовніших причин такого стану є саме нечисленність наших видавництв, особливо чисто літературних часописів, в яких нові таланти моглиб містити свої твори".

„СКОРІШЕ НА СМЕРТНІЙ ПОСТЕЛІ, ЯК ВКУПІ З МАДЯРАМИ".

Польські орґанізатори ювилейної прогульки до Риму намагалися довести до того, щоб українці та поляки пішли разом на авдієнцію до папи і представилися там як одна польська делеґація з Галичини. До останньої хвилини справа не була вирішена, українці якось не зважувалися на те, щоб відразу поставити справу ясно та рішуче. Під тим оглядом хорватський епископ Стросмаєр був рішучіший. „Єпископа Стросмаєра — пише „Діло" — не могли змусити ні Рим ані Відень, щоби їхав з мадярами. Він сказав: „Скоріше побачите мене на смертній постелі, як вкупі з мадярами у папи" — і на цьому стан[...]

Д-Р ІВАН КОПАЧ. 5

Наша релігійна музика.

(З нагоди духовного концерту „Львівського Бояна" 9. IV. 1938.)

У нашій хаті був якийсь старий Буквар (мабуть перемиського видання), друкований кирилицею ще по зразкам славної колись на цілу східну і полудневу Славянщину Граматики Мелетія Смотрицького з початку XVII. в. В нім нумерація ішла ще на старогрецький спосіб, тобто буквами (отже замісць 1, 2, 3... стояло: а, в, г...); була там згадка навіть про „оксію" і „варію" — річи тоді в Грозьові може навіть і самим священникам незрозумілі та загадкові, а я сам щойно аж у гімназії при науці греки побачив, що то є старогрецькі назви наголосів: „tone okseia" і tone bareia" (по латинськи: „accentus acutus" і „accentus gravis").

І так-то я вже у своїм ріднім селі дуже скоро похопив собі і наше кирильське (церковне) і наше граждлянське (світське) письмо. А що я мав також добрий музикальний слух і гарний, як усі говорили, голос (сопран), то вже незабаром я став також співати у церкві разом з дяками. А в зимі нераз мій найстарший брат, бл. п. Федьо, носив мене до церкви на своїх плечах селом по величезних снігах, бо люди хотіли і просили, щоб саме я маленький прочитав їм на Службі Божій „Вірую" і „Апостола" і так з того часу я ще й до нині добре знаю напамять отой славний і так дуже історично важний, коротенький апостол на Різдво „посланія ко Галатомъ св. апостола Павла чтеніе": „Єгда прійде кончина лѣта, посла Богъ Сына своего единороднаго, раждаемого отъ жены, бываема подъ закономъ, да подзаконныя искупитъ; да всыновленіе воспріимемъ..." А потім у 10. році життя я дістався якось[1]) уже й до нормальної т. зн. чотирокласової школи ОО. Василіян „під Лавровом", а звідти відтак уже й до василіянської ґімназії в Бучачі, де цілі три роки я був монастирським конвіктором і співаком у рр 1881/2 до 1883/4 і через те й мав дуже добру нагоду пізнати всю глибичу й велич нашої східної церковнославянської богослужби.

Так вишколений і втаємнений я ще й нині цілим серцем стою при тій богослужбі. І підчас моїх дволітних студій у Берліні в рр. 1902/3 і 1903/4 я все в неділі ходив на Службу Божу до православної церкви при російській амбасаді при вулиці „Unter den Linden" — ходив, щоб там на далекій чужині потішити й покріпити своє серце божественним „Иже Херувимы" або прегарним концертом нашого славного земляка із Глухова, Максима Березовського (1745—1777): „Не имамы иныя помощи, не имамы иныя надежды развѣ Тебе, пречистая Дѣво" і т. д.[2]). І питаюся: Котрий ще нарід на світі має таку „Херувимску" або такий „Отченаш" або такий „Богородичен", як отсе наш Задостойник „О Тебѣ радуется всякая тварь, Ангельскій соборъ и человѣческій родъ"... або т. зв. „Догматъ": „Всемірную славу, отъ человѣкъ прозябшую и Владыку рождшую, небесную дверь, воспоимъ Марію Дѣву, безплотныхъ пѣснь и вѣрныхъ удобреніе..." — або стихиру із Параклиса, тобто Молебня до Пресвятої Богородиці: „За всѣхъ молишися, Благая, прибѣгающихъ со вѣрою въ державный Твой покровъ..."? І т. д. і т. д.

Ні, то річи незнищимі — розуміється, певно трівкі, але тільки серед народу, який [...] правду — тобто в найглибшій глибині своєї [...] ші є релігійний, а не тільки у своїх [...] формах, іноді може навіть тільки так про [...] ське око — для гомінкої зовнішної [...] нераз і для марної дрібної особистої [...] — назверха маніфестованих. Та от [...] понеділок 4. IV., я зовсім припадково [...] до шестої години вечером вступив до [...] львівської церкви св. Духа при вул. [...] ч. 36 і застав там несподівано т. зв. „Поклони" [...] що їх відправляли питомці нашої гр.-к. [...] минарії під проводом свого ректора [...] та д-ра Сліпого. А ті „Поклони" [...] догадуюся, із середи на понеділок [...] середу (6. IV.) припадало цього року [...] вечеріє свята Благовіщення, яке має [...] крему празничну відправу. Я дуже [...] жався в церкві на цілій відправі і яку [...] радість я мав у моїй душі з отих [...] „Поклонів"! Ті [...] дуже старовинних, „Поклонів" [...] повага, та любов до свого [...] кого обряду, той прегарний спів, той [...] чистий порядок під кождим оглядом — [...] вказує на здорові зерна нашої релігійної [...] тури, які, кинені раз щасливо у відповідну [...] ру в нашу землю, певно колись добре [...] чаться і розростуться, а дальше й [...] цвитуть тай при Божій помочі принесуть [...] історичні плоди на славу нашої Церкви і [...] хове добро цілого нашого народу.

(Кінець [...])

---

[1]) Докладніше розповідаю про це у моїй статейці п. з. „Мій Лаврів" у „Записках Чину св. Василія Великого", Ч. V, стр. 175—183. Львів, 1936.

[2]) Мимоходом успокоюю тут заразже дуже, видно, зажуреного долею нашої гр.-кат. Церкви п. Казиміра Слупського (пор. його статтю п. з. „Криза ідеольогії гр.-кат. церкви" —„Wola i Czyn", Nr. 5, 1938), що я через те ще зовсім не перестав бути уніятом. Тай узагалі я не маю гадки кричати колинебудь „Los von Rom!" — бо аж надто добре знаю історію всяких т. зв. „цезаро-папизмів": і православного з царем Николаєм II. у Росії і протестантського з цісарем Вільгельмом II. у Німеччині, ба навіть і римо-католицького, колись коло р. 1500 з папами Борджіями у Римі. Я не хочу цезаропапізму ніде і за жадну ціну, хотьби його мав репрезентувати навіть сам п. Казимір Слупський, який — як пише „Новий Час" з 12. III. 1938. ч. 58 — по правді називається: емеритований майор Ludwik Domoń. Я щасливий, пане майоре, що та форма людської влади недавною т. зв. латеранською умовою Папи римського з Мусолінім бодай у католицькім світі, як гадаю, вже раз на все скінчилася!

Сторінка без політики.

Ми люди настрою...

„Він у недоброму настрою сьогодні!" — чуємо нераз у розмові між людьми про якусь особу. „Може завтра буде він у ліпшому настрою" — так говорять про ту людину. І буває таке, що та людина на другий день справді буде в кращім настрою, весела погідна, ввічлива. Бо настрій людини залежить іноді від дрібних успіхів або невдач дня. Та бувають люди, над якими вічно тяжить лихий настрій. Вони неспокійні, нервові та в поведінці різкі. Від того терплять їх діти й жінка, їх близькі й дальші приятелі та знайомі. Від того терплять і вони самі, люди з таким „недобрим настроєм". І праця їх не така видатна, і здоровля не таке кріпке, і вік не такий довгий, як у людей зрівноважених. І колиб ми прослідили життя таких „ненастроєних людей", то переконалися би, що в десяти випадках на сто головною причиною того злого настрою і взагалі того лиха, яке переслідує людину, є фінансові та взагалі матеріяльні клопоти, почуття незабезпеки і страх, непевність та журба за будучність свою і своїх рідних. Між ліками, що їх доражджував би хтонебудь таким людям, ми поставилиб на перше місце: оглядну поведінку з майном, з матеріяльним надбанням, з грошем. Ми дораджувалиб ощадність. Нехай така людина почне систематично і раціонально вріднім банку щадити, то зараз побачимо в ній переміну на краще. Настрій поправиться і нерви заспокояться. Людина стане здорова. Її уздоровить тільки свідомість, що вона забезпечує себе і своїх рідних на майбутнє. Коли ще такому щадникові виясниmo, що своєю ощадністю він приносить користь і рідному загалові, то ця людина наче вдруге народиться на світ. (-а).

Злодій, що хотів почати чесне життя.

Варшавський злодій Казимир Ґрита виявив багато дотепу, хоч може трохи менше проворности. Він рішив вистаратися доказ тотожности на чуже прізвище.

Одного темного вечора, пізною порою задержав він при вул. Раковицькій якогось незнайомого прохожого, представився, як поліційний аґент, вилеґітимував незнайомого і записав у записнику докладно його персоналії.

На підставі тих даних Ґрита вистарався потрібні папери і зголосився до уряду евіденції міської управи з проханням, щоб йому видали паспорт.

Прохожим, що його Ґрита придержав на вулиці був мешканець Варшави Михайло Домініцький. На його прізвище хотів Ґрита дістати паспорт.

Все те ділося ще в листопаді м. р. Паспорт справді небавом виставили, одначе Домініцький зовсім по нього не зголошувався. Вкінці уряд евіденції покликав перед кількома днями письменно Домініцького, щоб він забрав собі паспорт. Коли збентежений Домініцький звився в уряді, виявилося, що він такого паспорту не замовляв. Тоді тією справою зайнялася поліція.

У слідчому уряді пізнали на світлині здогадного Домініцького. Був ним, вже нераз караний злочинець 31-літній Казимир Ґрита. Його віднайшли у варшавській таки вязниці, в якій він відсиджував довшу кару вже від кількох місяців.

Ґрита не зголосився по паспорт особисто, бо в листопаді м. р. кілька днів після того, як він зголосив прохання у справі видачі паспорту, його приловили на крадежі й посадили до Іванової хати.

Злодій признався, що він сфальшував печатку й підпис адміністратора дому при вул. Вікторській (де мешкав справжній Домініцький) і завдяки тому дістав на власній світлині свідоцтво тотожности на прізвище Домініцького.

Ґрита заявив, що свідоцтво тотожности на чуже прізвище потребував він тільки на те, щоб міг почати нове „чесне життя".

Іншими словами, до чесного життя ішов він нечесними шляхами

Голова „Клюбу сильних голов" помер від надміру алкоголю.

Місцевість Младеновач має неякубудь славу в цілій Югославії. А саме вона чваниться, що її мешканці мають найтвердші на вплив алкоголю голови. Така прикмета в Югославії, де протиалкогольна пропаганда й акція малаб ще величезне поле до попису, заслуговує на те, щоб її якнайкраще використати і прославити таку визначну місцевість.

Тому кількандцятьох мешканців Младеновача заснувало перед двома роками товариство, яке назвали „Клюбом сильних голов". Діяльність клюбу була доволі оригінальна, хоч згідна з назвою. Кожний член клюбу мусів бодай раз на тиждень брати участь у пиятиці, що її уладжував клюб і підчас такого пияцького бенкету виказатися сильною головою.

Президентом клюбу вибирали кожного місяця такого члена, який зумів випити якнайбільше алькоголю, не стративши при тому памяти. В останньому часі президентом клюбу вибрали столяря Тиходира Ранковича.

Підчас останнього пияцького репрезентаційного бенкету, уладженого клюбом, Ранкович випив 2 л. сливовиці і 1 л. вина. Не зважаючи на таку велику скількість випитого в короткому часі алькоголю, Ранкович зовсім не стратив рівноваги.

Раптом в однім менті заявив він, що йому недобре, встав ізза стола і впав на місці трупом. Він згинув від серцевого удару, внаслідок надмірного зужиття алькоголю.

Ця трагічна забава мала один добрий наслідок. влада вкінці припинила діяльність пияцького клюбу.

ЗОЛОТЕ ВЕСІЛЛЯ ФОРДА.

Американський автовобільний король Форд справляв недавно своє золоте весілля. Він оженився ще як 26-літній молодець, коли був звичайним простим механіком і щойно переводив проби зі своїм першим автом.

У розмові зі журналістами заявив Форд, що він ніколи не сварився зі своєю жінкою і вів направду щасливе подружнє життя.

Як кажуть, то Форд є під капцем своєї жінки. Він справжній пострах для своїх співробітників, вдома веде себе дуже скромно й виконує всі накази й домагання своєї подруги.

Пані Форд дбає теж про те, щоб її муж не тратив багато грошей і велить йому вираховуватися з більших розходів.

—o—

РИЖОВОЛОСІ КРАСУНІ В УРЯДАХ.

Сенатор стейту Люізіяни Елендер промовляв недавно в американському сенаті на доволі оригінальну тему. Він критикував американські уряди, що в них найменшого значіння не має освіта та професійне знання, тільки краса.

Між іншим сенатор Елендер заявив, що молода красуня має в державній службі більше успіхів та значіння, як інша здібніша бюралістка, але менше привабливa. Протеґування гарних дівчат — казав сенатор з Елендер — має іноді доволі дивні форми. В одному державному уряді приймають виключно рижоволосих красунь.

На питання, який саме уряд він має на думці, сенатор не дав ніякого пояснення, тільки ще раз підкреслив, що з таким станом рішуче треба боротися. Він заявив, що сподіється широкого відгомону своєї промови і вірить, що вкінці наїзд красунь на державні уряди скінчиться

Із срібного екрану.

ДВАНАЦЯТЬ ЛІТ ТОМУ.

Дванацять літ тому до споживчої крамниці в Мангатані заходив кожного вечора скромний чоловічок і завжди купував 10 дкг. шинки. Крамарі назвали його за вічно задуманий вигляд „баранячою головою".

Видно одна із крамарок припала йому до вподоби і він намагався завжди купувати тільки в неї. А саме вона придумала для нього зневажливе прізвище.

Тепер вона оповідає цілу історію в журналі „Пур Ву". Крамарка вийшла заміж за того задуманого чоловіка й тепер вона є панею Дісней. Її муж славний на цілий світ завдяки своїм „живим рисункам" „Мікі-миші" та іншим кольоровим рисунковим фільмам. Тепер пані Дісней оповідає як її муж заходив до неї купувати на борг, бо грошей у нього не було. Одного разу Дісней приніс до неї кусник матерії та просив викроїти йому з неї сорочку. При докладніших оглядинах виявилося, що то був „клаптик занавіси, що її Дісней віддер у гостинниці.

У кімнаті, в якій замешкала молода пара, замножилися миші. Одну мишку Дісней зловив і дав їй імя „Мікі".

При тому Діснеєві прийшло до голови нарисувати цілу серію пригод мишки. Першу частину рисунків купив якийсь невеликий часопис в Льос Анджельос, одначе від продовження другої частини редакція відмовилася. Тоді Дісней сам, без помічників виготовив першу фільму „Пригоди мишки Мікі" Він працював цілий місяць по 20 годин на добу.

Тепер Вальт Дісней заробляє 10 міліонів франків річно і мріє тільки про одно: він хотів би в „живих рисунках" відтворити всі байки Ляфонтена. Та видавці побоюються, що така думка — „некупецький плян". Вальт Дісней рішив приступити на власну руку до роботи, щоб мати лиш власне вдоволення.

—o—

ВЕСЕЛЕ.

З ЛЮБОВИ.

Муж приходить збентежений домів і дивиться засмучований на свою жінку:

— Моя кохана, мушу тобі заявити, що я збанкротував!

— Мій Боже, то в такім випадку я вийшла за тебе заміж тільки з любови!...

ЗАПОРУКА.

Закоханий: „Пані добродійко, можете віддати мені зовсім спокійно вашу донечку. Бо якби мені справді щось поганого трапилося, то я обезпечився на дуже високу суму".

Майбутня теща: „Все те гарно, що ви говорите, але хто мені заручить, що вам справді щось трапиться?

СПОРТОВА СТОРІНКА.

Найбільший спортовий успіх України.

УКРАЇНА — БУДАФОК 2:1 (1:1).

Для читачів, що не були на недільних змаганнях України з будапештенським Будафоком, та які бачили останні мистецькі метчі дружини чорно-червоних, вислід із мадярськими професіоналами буде справжньою несподіванкою. Яким чином дружина, що виказала на метчу з Короною і на метчу з Резовією таку слабу форму, могла раптом осягнути високий рівень гри — але й перемогу?

Щоб дати відповідь на ці питання, мусимо собі, при оцінці тієї сенсаційної та прецізної стрічі, усвідомити справу з двох засадничих речей: 1. Будафок був без сумніву дружиною високої класи і заслужив на перемогу різницею 2—3 воріт. 2. Україна у важніших метчах репрезентаційного характеру, зокрема з дружинами кращими від себе, завжди перероджується і грає бодай на класу вище від звичайного свого рівня.

Тим теж можна пояснити минулорічний доволі добрий вислід із Бочкаєм, недавню перемогу над Домбом і тепер над Будафоком. Зокрема цей останній метч можуть кочуни чорно-червоних уважати найбільшим успіхом у своїй дотеперішній спортовій кар'єрі. Та одночасно насувається думка, чому наша дружина не вміє виявити стільки амбіції, жертвенности, боєвости та волі перемоги в інших зустрічах, зокрема в мистецьких, які дуже часто мають не лиш престіжеве, але і пропагандивне значення (напр. на виїздових метчах). І саме ці міркування пригашують дещо великий ентузіязм цілої маси прихильників дружини чорно-червоних із приводу цього справді великого її успіху. Тому мабуть одночасно з виявами захоплення і гордости чули ми після метчу й питання: „А як буде на черговому мистецькому метчу?“

Героями сенсаційної стрічі з мадярськими професіоналами були такі грачі: Босий; Воробець, Мікльош II; Романець, Гошовський, Цимбала (Якимів); Богурат, Кравський, Мікльош I, Скоцень II, Кузьма (Магоцький).

Мадярська дружина грала в такому складі: Ваґі; Себеґеї, Ваґуті; Бірій, Шоші, Борґі (Беретвaш); Фодор, Горват, Фейндер, Ковач, Селер.

Коли порівнювати дружину Будафоку з Бочкаєм, то порівнання випадає грубо лише на користь Будафоку, який репрезентує справді добру систему пів-ської гри, що нею залюбки користуються мадярські дружини. Як відість мадяри переважали чорно-червоних спортом і прецизністю подач та позиційною грою. Таких двох заложників, яких мав Будафок, не оглядали ми вже від давна на львівських грищах: енергійна і певна інтервенція в кожній ситуації, часті, дрібні і докладні віддачі з обох ніг та підмінена гра головою — все те дає обом заложникам найкращу ноту з усіх ліній дружини. Дуже добрі були обі крайники. Середуща трійка нападу грала в полі ефектовно, її подачі (на спілку зі середущим помічником) мали просто математичну докладність. При тому трійка та середущий помічник давали раз-у-раз ідеальні зразки, як треба використовувати крайників та перекидувати несподівано гру з одного боку грища на другий. Оба бічні помічники мадярів були чи не найслабшими їх грачами, зокрема у другій половині. Воротар виказав притомно кілька небезпечних ситуацій, зрештою не багато праці до попису не мав. Оба голі України впали в таких умовинах, що всякю спинати важу на воротаря, але від Босого був Ваґі рішуче гірший, хоч своїми виїздами зліквідував неодну небезпечну акцію Скоцня II.

Цілій дружині чорно-червоних треба признати, що від першого свистка судді до останнього грала з небувалою просто амбіцією та запалом. Цих двох прикмет не можна відмовити віодному грачеві України. За незвичайну жертвенність та працьовитість признання належиться Мікльошеві I. в нападі та Романцеві в помочі, хоч останній при кінці „спух“. Дуже спокійно грав цим разом Воробець (за винятком двох мементів у другій половині).

Класою для себе був без сумніву герой змагань Босий, якому теж головно завдячує Україна вдержання переможного висліду. Зовсім теж заслужено знесли його ентузіясти після метчу з грища до одягальні. Босий виявив не лиш знамените опанування мяча, але теж подивугідну воротарську інтуїцію. Завжди виростав він там, де ворожий напасник найменше цього сподівався і боронив своїх воріт просто як зачарований. Не диво, що напасники Будафоку ставали безрадні і просто тратили надію на те, щоб їм удалося перемогти Босого.

Колиж оцінювати поодинокі лінії нашої дружини та характеризувати поодиноких грачів, то слід признати, що напад, який виступив зі Скоцнем II. був найкращою лінією дружини, не зважаючи на те, чи поодинокі грачі грали краще чи слабше. Концертово кермував цілою пятьою Мікльош I, який вертався теж за кожним разом по мяч, коли лиш цього було треба. Скоцень мав кілька нагод здобути ворота, але надто довга перерва і придбана за той час повільність не дозволили йому стріляти голів. Всеж таки при ньому цілий напад став більш агресивний та небезпечніший, як звичайно. Кравський у полі добрий, чим ближче воріт, ставав гірший і на карному полі не знав, ні де він, ні де його партнери. Проте одну з багатьох нагод — на диво — притомно використав і здобув ворота. На позиції правого крайника грав у першій половині молодик Кузьма, у другій Магоцький. Кузьма здав свій перший іспит в особливо важких умовинах поправно. Чули ми навіть голоси, що його гра була продуктивніша в першій половині, як у другій Магоцького. Та не треба при тім забувати, що Магоцького відразу взяв під дбайливу опіку помічник і заложник Будафоку (мадярів освідомила таки сама наша публіка, яка Магоцького привітала бурхливими оплесками). Під такою дбайливою опікою наш крайник (до того в горячці) не міг навіть думати про якусь небезпечнішу акцію. Богурат у першій половині ліпший, як у другій, нажаль його замало використовували.

Про гру Романця в помочі ми вже згадували. Він грав і як третій заложник і як шестий напасник. Другі ворота — це виключно його заслуга. Гошовський не звів собі спершу ніяким чином дати ради з ворожою трійкою. По перших воротах, що їх здобула Україна, поправився і згодом на добре розігрався. Якимів вийшов слабше від Цимбали. На підкреслення заслуговує його притомна оборона у сто відсотках певного голя у другій половині зі самої ворітної лінії.

Наші заложники виграли менше ефектовно при знаменитій грі мадярських заложників, одначе в сумі виконали своє завдання якслід і заслуговують оба на похвалу.

Хід гри: Починають мадяри і в місця переводить правим крайником небезпечну акцію, яка малощо не кінчиться голем. Україна не пеппиться і доволі часто відгризається. У другій половині Скоцень II. відразу пригадує свою присутність на грищі далеким, гострим та ефектовним стрілом, що його боронить Ваґі. Згодом зазначується перевага вправніших мадярів, одначе чорно-червоні мудро бороняться і час до часу переводять правим боком гарні акції. Минають хвилини за хвилинами і безворітний вислід додає нашій дружині чимраз більше віри у власні сили. Та 28 хв. приносить Україні прикру несподіванку: Ковач стріляє раптом із віддалі 20 м. неохильну бомбу на ворота і Босий отямився, коли мяч затріпотів у сітці. Такого прегарного голя давно вже львівська публика не бачила. Після втрати воріт Україна намагається конче вирівняти, що їй теж у 35 хв. вдається. На передпіллі карного поля після стрілу Скоцня, що відбився від мадярського заложника, Кравський стріляє впялько в самий ріг і — 1:1. Гарні акції обох дружин не дають уже цінного висліду і перша половина кінчиться нерішеною. Друга половина починається знову наступом мадярів, одначе їх напад возиться під воротами за довго з мячем. При тому Босий боронить кілька разів навіть найтяжчі стріли. Незвичайно гарний момент був, коли правий крайник Будафоку післав у 16 хв. препишну „центру“ до середущого напасника, який ловить мяч у повітрі і волею стріляє на ворота. На мент здавалося, що ця бомба мусить опинитися в сітці, одначе Босий як заворожений опинився на лінії стовпу і схопив мяч. Перемогу приносить нашій дружині 22 хв., коли Романець відбирає напасникові мяч, підїздить аж під карне поле противника та гостро стріляє під саму поперечку. Воротар з великим трудом намагається боронити, ста... ється метушня (Мікльош, Богурат, Кравський та ... заложники Будафоку) і мяч остаточно опиняється ... сітці. Хто був формальним стрільцем воріт, можна ... гадати, бо фактичним був Романець. Не зважаючи на всі зусилля мадярів, на їх просто рішучі наступи — метч закінчився перемогою української дружини. Україні зладила публика бурхливу овацію.

Розрадуваної публики було понад 3000. Судив зовсім добре п. Саварин.

БІГ НАВПРОСТЕЦЬ З НАГОДИ ЮВИЛЕЮ „ПРОСВІТИ“.

В неділю 17. ц. м. відбувся на площі Сокола-Батька біг навпростець з нагоди ювилею „Просвіти“. ... уладив Сокіл-Батько при співучасти КЛК та Орлів ... бігу взяла участь непотовна в нас досі скількість змагунів (205, в тому 180 самих соколів). Біг відкрив промовою голова „Просвіти“ д-р І. Брик. Опісля відбулася дефіляда змагунів перед головою „Просвіти“, Сокола, КЛК та Орлів.

Висліди бігу були такі: Жінки 500 м.: 1) Стефа — ... III 2 м. 25 с., 2) Дарка — КЛК 3 міи., 3) Наталка — С. Б. 3.20, 4) Гандзя — С. Б., 5) Ясьньовська — С. IV ... Отосишна — С. Б.

Юніорки 1 км.: 1) Фур — С. IV 4:18.8; 2) ... С. Б. 4:20; 3) Всеволод — С. Б. 4:21, 4) Думщук — ... 5) Коваль — С. Б. 6) Гординський — С. IV.

3 км. сеніори: 1) Гаврилюк — КЛК 9:10.8; 2) ... ринський — КЛК 9:12; 3) Крушка — КЛК 9:20; 4) ... ріс II (Орли), 5) Сітницький — КЛК; 6) Ор...

3 км. II. кляса: 1) Климкевич (Орли) 9:50; 2) ... лиевський С. Б. 9:52; 3) Гром — С. Б. 4) ... КЛК; 5) Зацерковний КЛК; 6) Липпак (Орли).

ДРОГОБИЦЬКА А-КЛЯСА.

СТРИЯ. **Дністер (Самбір) — Стрийська 2:1** ... Самбірський Дністер не потребує боятися ... класу. Вже другий мистецький метч виграв ... жім грищі і здобув таким чином 2 цінні ... виграв заслужено, бо перевищав цілу ... і при кінці другої половини. Перші ворота ... Стрийщина, вирівняв Дністер з карного ... Другі ворота здобув Дністер по прегарній ... го нападу. У другій половині Дністер грав ... бо судді виключив із гри Малиніна за ...

Глядачів з уваги на погану погоду ... наче стрийська Скала в комплеті і ... урва дністровцямво до гри, так що Дністер ... як на власному грищі.

Суддювання визначив об'єктивно п. Гула ...

ТОВАРИСЬКИЙ МЕТЧ.

Степ — Зоря 5:3 (1:1). Товариські змагання ... наших II.-клясових дружин закінчилися ... перемогою Степу, який виграв ... надто певна себе. Ворота для Степу здобули ... 2, Тимцьо й Нестор; для Зорі: Крушельницький ... нього і вільного) та Зілинський.

МИСТЕЦТВО ОКРУЖНОЇ ЛІГИ

ЛЬВІВ. **Чорні — Гасмонея 3:1.** Чорні ... таким чином на першім місці табелі.

УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТ В ЮГОСЛАВІЇ

КЕРЕСТУР. **СК Русин — СК Яношевич 3:0** ... господарські українці, як бачимо, так ... поміцу на спортовому полі. В Керестурі ... товий клюб „Русин“, який має досить добрий ... ляного мяча. 27. м. м. грав Русин ... СК Яношевом і переміг певно 3:0. Ціле ... Русин із карного.

Ювилей радника інж. Юліяна Мудрака.

В неділю 17. квітня ц. р. представники „Дністра" і Товариства „Сільський Господар" — складали привіт і щирі бажання радникові інж. Юліянові Мудракові, директорові „Дністра" і заст. голови Т-ва „Сільський Господар" з нагоди 60-ліття з дня його народження і 40-ліття громадської праці.

Від „Дністра" представниками були: сен. О. Луцький, дир. Я. Колтунюк і д-р Р. Мармаш; від Т-ва „Сільський Господар" сен. інж. Ю. Павликовський, дир. д-р інж. Е. Храпливий і дир. інж. А. Романенко.

Складали привіти і бажання в год. 12-ій у домівці Ювилята у Львові, при вул. Гороховській. Перший його витав сен. О. Луцький від „Дністра", другий сен. інж. Ю. Павликовський від товариства „Сільський Господар" (текст цієї останньої промови містимо на іншому місці). Свято закінчено спільною світлиною.

Радник інж. Ю. Мудрак відомий широкому загалові з його прегарних рис характеру та його великої безкорисної громадянської діяльности. Вже, як ґімназійний ученик — був головою студентської громади, а після студій у Пшібрамі-Леобен, вже на становищі, був діяльним майже в усіх наших установах. 35 літ належав він до виділу Наукового Товариства ім. Шевченка, 24 роки був членом Головного Виділу Т-ва „Просвіта", довгі роки є заступником голови Т-ва „Сільський Господар" і головою його садівничо-городничої секції. Від 26 літ належить спершу до Надзірної Ради, опісля до Дирекції Товариства Взаїмних Обезпечень і Кооперативного Банку „Дністер". Не чужою була йому також доля українських робітників і в заслугу йому треба приписати купно нового дому Товариством „Ремісничо-Промислова Бурса". У цьому Товаристві сповняє Ювилят від довгих літ становище заступника голови. Працює теж в Агрономічно-Технічнім Товаристві „Праця" і в Акційній Спілці для будівельного промислу (давніше Ів. Левинський) у Львові. Працював також довгі роки у Надзірних Радах Товариств: Народня Торговля і Народня Гостинниця. У Видавничій Спілці „Діло" Шановний Ювилят є від літ членом Надзірної Ради.

Наша Редакція прилучується до побажань зложених Вельмишановному Ювилятові і бажає Йому ще багато літ та здоровля для громадської праці.

Польська преса про зміну волинського воєводи.

„Нова Жечпосполіта", орґан „Партії праці" пише про іменування Гавке-Новака волинським воєводою:

„Загально відомо, що дотеперішній лодзький воєвода п. Гавке-Новак тішиться великим довірям військових кол. Його номінація на становище волинського воєводи — це знак, що **Волинь буде відтепер під окремою опікою війська.**

Ендецький „Ґонец Варшавскі" пише про нового волинського воєводу таке:

„На волинське воєвідство йде отаман (майор) Александер Гавке-Новак, леґіоніст першої бриґади, що вже від кільканацятьох літ працює в адміністраційній службі. Кілька років був п. Гавке-Новак начальником політичного виділу в міністерстві внутр. справ, тому й волинське питання для нього не чуже. Вийшов він з націоналістичних орґанізацій молоді; коли покинув військо і вступив до адміністрації, працював гармонійно з мін. Перацьким. Український замах позбавив життя бл. п. Перацького та перервав змагання його ґрупи підкреслити в державі сили польських елементів. Майор Гавке-Новак був одним із найближчих співробітників бл. п. Перацького та його ґрупи. Без сумніву **польський рух на Волині найде в ньому опікуна.**"

Занепад експльоатації вугля в Донбасі.

„Ізвестія" з 4. квітня писали: „В лютім та березні копальні Донбасу працювали знову гірше. Плян першого чвертьрічча виконано на 98.6 прц. Недодано протягом цього часу 290.000 тон. З 22 трестів лише 9 виконали цілком квартальний плян. В лютім виказано плян на 97.2 прц, а в березні згідно з тимчасовими обчисленнями на 96,6 прц. Понад 190 шахт не виконали в березні означеного пляну; в січні таких шахт було лише 118. Такі явища пояснювано тим, що псуються машини, валяться штольні, хитається число робітників, не виконано приготовчих робіт і т. і. В березні полишило Донбас понад 4000 робітників. Причина лежить у тому, що про робітничі мешкання ніхто не дбає та не вимагається, щоб робітники підписували довгоречинцеві умови. Зрештою робітники їх і часто не додержують. В січні було 28.000 стахановців, які виконували подвійні а навіть більші норми, було 5.500 робітників, які заробляли до 1000 руб. місячно. В лютім число перших зменшилося на 3.600, других на 2.000. В порівнанні з груднем минулого року довжина експльоатованих штолень зменшилась на 3.000 метрів. Це свідчить про зменшення фронту роботи і загрожує дальшим зменшенням скількости добутого вугілля.. **(Офінор.)**

——o——

ҐЕН. МІЯХА ДИКТАТОРОМ ВІДТЯТОЇ ВІД БАРСЕЛЬОНИ ТЕРИТОРІЇ.

Премієр червоної Еспанії Неґрін іменував оборонця Мадриду, ґен. Міяху диктатором території, яку національне військо, яке дійшло до моря, відтяло від Барсельони. Таким чином червоні офіціяльно підтвердили перерву звязку між обома частинами червоної Еспанії. У своїй телеграмі премієр Неґрін доручив ґен. Міясі команду над всіми республиканськими військами з винятком тих, що стаціоновані у Катальонії, до часу, доки не буде безпосередньої комунікації між Катальонією та рештою Еспанії. Ґен. Міясі підпорядкована теж вся цивільна льокальна влада на тій території.

ВЕЛИКА АМНЕСТІЯ У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ.

Президент Бенеш підписав амнестійний закон. Це найбільша амнестія, яку колинебудь видали на терені Чехословаччини. Вона охоплює політичні проступки з винятком злочину державної зради та шпіонажі. З амнестії скористають головно судетські німці. Кажуть, що у хвилині появи цього амнестійного закону 1900 судетських німців, що мають за собою судові присуди, вийдуть на волю. Під цю амнестію підпадають також адміністраційні кари за політичні проступки.

ЮЛЬЯН ПАВЛИКОВСЬКИЙ.

Серед квітля маґнолій.

(Промова з нагоди 60-ліття інж. Ю. Мудрака).

Нехай буде мені вільно, як тому, що від хлопячих літ тісно звязаний є з середовищем, яке оснувало, розвивало і розвиває осередну нашу рільничу корпорацію „Сільський Господар", подарити Вас, Пане Інжиніре, щирими почуваннями цієї установи.

Всі ті, що люблять природу, всі ті, що вміють і хочуть не тільки підглядати але і спостерігати та розуміти таємну мову законів розвитку життя, знають як важко є вітати з нагоди т. зв. ювилеїв. Знають вони як трудно у вітальнім слові оминути Сциллю і Харибду, що все чигають на істоту речі і крутіжем давальщини намагаються обезцінити подяку серця за труд життя людини.

У повені слів якже легко загубити цей істотний зміст зустрічі з ювилятом.

Чи справді?

Вжеж, що так! Бож у житті трудолюбивої людини нема цих „граничних каменів", якими при неглибокім схоплюванні справи звикли звичайно уважати „ювилеї". Ювилеї, це подиві тільки міріилом часу накинені дати. Ювилей це поняття, яке зроджує вигідна для людей статика. Самож життя а радше повне життя людини, це вічний рух, це динаміка... Рух цей, динаміка оця тим сильніші, чим більше вони передуховлені...

Колиж сьогодні я зважився промовити до Вас, Пане Інжиніре, то хочу надіятися, що як природники, що вірять у силу духа, обидва себе зрозуміємо. Не затрівожує мене календарна дата Вашого 60-річчя, бо підбадьорює мене і Вас спогад Вашої сорокалітньої громадської праці.

Всі ми доцінюємо, як пристало, біофізичні первні нашого буття. Одночасно не забуваємо як великий вплив на сповнення завдань людини у життевій її мандрівці має психічна людини тієї предиспозиція.

Дух людини рішає про зміст і характер її чинності як окремої істоти. З духа людини йде поглиблювання природного гону істоти — „дзоон" до співжиття і співпраці з такими самими іншими істотами. Людина осібень розвивається в людину-громадянина, в „дзоон політікон". Вчинками такої людини кермує повне пожертв змагання до добра і краси, змагання, що його звуть громадсько-творчою працею.

Вона то — та громадсько-творча праця, якій жертвувалися Ви від провесни Вашого життя — від академічних часів до сьогодні, веденa Вами під знаменем краси життя, прибрала у Вас специяльний кольорит. Ціхує Вас свідомість про вище призначення нашої нації. Ви знаєте, як не мож краще, що плече українця не мусить вкривати по вік згребне тільки полотно, бо їх вкривали золототкані наволоки вже у X. столітті нашої ери. Ви, як український „Шенгайст" вмієте вглиблюватися у красу неорівняної експресії минувшини, розказуваної чи то то Гобіно чи українськими істориками і письменниками. Вас полонює чар наукових творів Моліша. Вмієте захопитися глибоким мистецтвом Родена у його вульканічній силі як і Торвальдсена у його клясичнім спокою, не нехтуючи водночас ніжної лірики Холодного та ярицевого слова „Мойсея". Ви навчилися цінити і розуміти твори кисти і долота так, як цінете архітектоніку Іріс фльорентіни у власнім Вашім городі.

Віддаючи Ваші сили адміністраційній чи технічній ділянці праці наших наукових і господарських установ вмієте зложити належну дань нашій науці й ідейним змаганням нашої національної економіки.

Вона — та Ваша і якраз така передуховлена громадська праця не потребує від нас словного признання.

Праця Ваша, далеко іще незакінчена, вже сьогодні проламала закони дочасного, біофізичного нашого існування і внесла Ваше імя на сторінки історії нашого громадського життя власним Вашим трудом.

Тож дозвольте без витрати зайвих слів щиро стиснути Вашу руку від співробітників „Сільського Господаря" — установи, в якій Ви завдяки Вашим духовим нахилам природника найшлися, віднайшовши себе.

——o——

Роковини „Слова о полку Ігоря".

Московський уряд готується до святкування 750-літнього ювилею „Слова о полку", але не в Києві, а в Москві. Значить большевики вважають „Слово" твором „старо-русского"; отже московського письменства. 25. травня має відбутися у Москві святочне засідання представників письменників разом з представниками Академії Наук СССР. Виклади на цю тему виголосять у частинах червоної армії по фабриках, колхозах, школах і т. і. Уривки зі „Слова" мають перекласти на мови національних республік. (Офінор.)

Румуни заборонять назви Буковина і Басарабія.

Як сповіщає чеська газета „Лідове Лісти" міністр внутрішніх справ Румунії Калінеску опрацював новий закон про адміністративний розподіл Румунії, яку мають поділити на 7 країв. Буковина, Басарабія й Семигород зникнуть з карти, навіть назви цих земель буде заборонено вживати. Новий розподіл буде тотожний з подідом Румунії на військові округи. Префекти будуть урядовцями міністерства внутрішніх справ.

НОВИНКИ.

— Святочне печиво (сирник, непечений торт і мазурок) покаже п. Нателка Пилипчак на господарському показі „Нової Хати", дня 19. ц. м. Показ відбудеться в кухні „Труду", Ринок ч. 10. Початок год. 6. 888

— Наш цьогорічний Великдень у радіо. На цьогорічні наші Великодні Свята приготовило Львівське Радіо програму, що придасть нашому величавому в традиції празникові Воскресення ще більше святости та врочистости. Ця програма охоплює собою цілий цикль святочних авдицій і починається вже в нашу Велику Пятницю 22. ц. м., коли в год. 14.05—14.55 почуємо з радіоантен львівської радіостації Великодні Псальми — гордощі нашої церковної музики — у виконанні хору Волоської церкви у Львові під управою проф. Романа Прокоповича. Черговою після цього буде авдиція, що почнеться в год. 24 вночі з Великої Суботи на Світлу Неділю і передасть наше найвеличавіше богослуження — Воскресну Утреню, теж з Волоської церкви. У Світлий Понеділок 25. ц. м. будемо мати ще один концерт нашої церковної музики, на цей раз уже у виконанні хору „Сурми" під упр. Омеляна Плешкевича, що в год. 18.10—18.35 виконає воскресні пісні укладу наших композиторів Бортнянського, Вербицького й Людкевича. Тогож дня в год. 18.35—18.50, отже безпосередньо після концерту воскресних пісень, почуємо літературний нарис м-ра Мирослава Семчишина про творчість Мих. Коцюбинського п. н. „Поет краси душі і природи". У Світлий Вівторок, 26. ц. м, з львівської радіостації почуємо ще три авдиції. Це буде в год. 13.43—14.30 скрипковий концерт відомого музики-мистця Юрія Криха, що відіграє низку творів українських та чужих композиторів. Потім в год. 17.15—17.50 передасть Львів на всі радіостації Польщі словно-музичну авдицію укладу ред. Льва Лепкого „Великдень під старою церквою", у якій візьмуть участь відомі вже з багатьох удатних виступів: жіночий квартет „Богема" під упр. Вол. Балтаровича та мужеський хор „Евгена". Авдиція відтворить нам увесь чар української гаївки і традиційних великодних забав — одного з найцінніших скарбів нашого фолкльору. Нарешті ввесь цикль святочних авдицій з нагоди Великодня закінчить тогож дня в год. 18.10—18.20 гутірка ред. Анатоля Курдидика п. н. „Совіти — пекло дитини", що дасть нам погляд на один з найлячніших злочинів сучасної червоної диктатури.

— Кружок „Сільського Господаря" в Яблоннім розвязав костопільський повітовий староста рішенням з дня 11-го ц. м. такого змісту: Starosta powiatowy kostopolski Nr. B 6/68/38.— Do Zarządu Koła Krajowego Gospodarczego Towarzystwa „Silskyj Hospodar" w Jabłonnem, gm. Berezce. — Na podstawie art. 16 i 41 prawa o stowarzyszeniach z dn. 27. 11. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 808) w ślad za decyzją moją Nr. B 6/38 z dn. 18. III. 1938 r. w s prawie zawieszenia działalności Koła „Krajowego Gospodarczego Towarzystwa Silskyj Hospodar w Jabłonnem" rozwiązuję to koło z przyczyn podanych w wymienionej decyzji z dn. 10. III. 1938 r., ponieważ stan istniejący w tamt. Kole nie uległ zmianom. — Od decyzji tej przysługuje prawo odwołania się za moim pośrednictwem do Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego w Łucku w terminie dni 14-tu, licząc od dnia następującego po jej doręczeniu. — Starosta powiatowy.

— В Українській Науковій Асоціяції у Празі відбулися 8. ц. м. загальні збори. До головної управи УНА вибрали: проф. К. Мацієвича, заступником голови — проф. А. Яковлева, секретарем — проф. Л. Грабину. До Ревізійної Комісії вибрали: проф. Б. Мартоса, доц. д-ра В. Січинського та ген. В. Петрова. Склад Науковсі Ради УНА: голова — проф. К. Мацієвич, голови відділів: гуманітарного — проф. А. Яковлів, права й суспільних наук — проф. М. Славінський, технічно-економічних наук — проф. В. Садовський, природничо-математичних наук — проф. С. Комарецький. Представники відділів: гуманітарного — проф. С. Сірополко, права й суспільних наук — доц. О. Бочковський, технічно-економічних наук — проф. М. Добриловський і природничо-математичних наук — проф. Б. Лисянський. На секретарів відділів вибрали: д-ра О. Іванова, ген. В. Петрова, проф. Б. Лисянського і д-ра Е. Маліка. (У. Т.).

— Заборона оснувати т-во „Сокіл" ... основники руханково-спортового т-ва „Со... у Бушковичах пов. Перемишль дістали ... львівського воєвідського уряду заборону ... вати у свому селі т-во „Сокіл", бо — ... його істнування могло би „загрожувати ... спокоєві і публичному ладові. Переведен... дження — пише далі воєвідський уряд — ... вили, що ініціяторами проєктованого т... особи, ворожо наставлені до польської ... ности. Одначе вони не виступають як ... новики, щоб не спричинити відмови ре... Крім того проєктоване т-во не має на ... зичного виховання молоді, лиш сіяло б ... між своїми членами до суспільно-правного ... Цю заборону підписав д-р І. Бехметюк, ... воєводи.

— Оживлена діяльність Т. Ш. Л. в Ко...мийщині. В Коломиї відбувся зїзд членів „... варжиства школи людовей" і 150 член... ...тів читалень Т. Ш. Л. з коломийсько... ...віту. Зі звітів референтів виходить, що Т. ... Л. має 335 членів у Коломиї і 882 член... коломийського повіту. Бібліотека Т. Ш. Л. ... 2.926 томів. Управа „кола Т. Ш. Л." ... вала у звітовому році 12 півосель і ... ринки. В коломийському повіті Т. Ш. Л. ... 19 будинків, касовий оборот у звітов... ...йшов до 19.050.06 зол., майно до ... На зїзді делеґати обговорили подрібн... му дальшої діяльности Т. Ш. Л. в ...

— Три нові костели будують ... ...зівському повіті. І так у селі Гачев... ...стела вже зближається до кінця, в Ясн... Уляниці будова костелів уже в ...

— До будови доріг підуть всі ... які зложать у травні і в червні ц. р. ... Матуристи будуть працювати ... при направі доріг на відтинках: Луцьк—... Косів—Ворохта, Косів—Жабє, Жабє—... Яблінка—Завій, Тісна—Лупків, ... шина., в центральній промисловій окру... Крім того будуть працювати при ... роботах і корчуванні лісів.

— Перед обєднанням усіх німців у ... В найближчому часі відбудеться в ... кий зїзд німців з цілої Польщі. На ... проклямують обєднання всіх німців у ... одну організацію.

— До Берези Картуської ... Галькесберґ, А. Шрайбер та М. ... вели свою шкідливу діяльність у ... фірмою „польське товариство ... порту". Вони предкладали до міністерс... мислу і торговлі документи на ... ків до Голяндських Індій і до Бр... виєднати дозвіл на привіз чаю і ... даних країв. Тимчасом усі три ... склали цукорків ні до Індій ні до Бр... ше до Англії, де приходили ... великою кількістю цукорків. ... пуляції виявилися і тому міністерс... рішніх справ наказало вислати їх до ... Березі Картуській за діяльність ... фінансово-господарських інтересів ...

— Пошукання за прадідами і ... Багато праці мають тепер ... в Австрії, перед якими ... парохіяни, зацікавлені справою ... Новий режім вимагає доказів ... громадян арійського походження ... дідів. Члени б. австрійської ... тичної партії мусять виказати ... дження своїх предків аж до 1800 р... до прадідів і прабабунь. Тому ...

консисторія у Відні видала доручення, щоб усі парохіяльні уряди не видавали витягів з метрик, але відписи цілих документів.

— Вже й Будьонний за решіткою. Кореспондент „Нае Фрае Пресе" повідомляє з Москви, що за решіткою опинився вже третій з черги маршал, Будьонний. Ще донедавна він був одною з найпопулярніших осіб у СССР. У школах діти співали навіть пісні про Будьонного, а преса постійно поміщувала його фотографії. Тепер преса мовчить, а з вистав державних крамниць зникають портрети Будьонного. Він опинився за решіткою тому, що був найближчим приятелем арештованого марш. Єгорова.

— Конфіската майна румунського міністра. Румунська преса пише, що на приказ слідчої влади сконфісковано майно б. міністра справедливости Ксенія, замішаного у велику аферу вивозу золота в Румунії. Ця афера обіймає щораз то ширші кола високопоставлених осіб у Букарешті і в Румунії. У звязку з цією аферою застрілився румунський дипльомат Буздуган, син б. регента Румунії.

— Смерть найстаршого астронома. На днях помер у Римі найстарший італійський астроном 91-літній проф. Альфонсо ді Легге. Нестор італійських астрономів був довший час професором університету в Больонії і в Римі, опісля 40 років директором королівської астрономічної обсерваторії на Капітолю. В 1922 р. перейшов на еметитуру. Проф. ді Легге залишив багато наукових праць.

— Нові стації летунської конторолі в ЧСР починають свою діяльність від 16. ц. м. у Будейовицях Чеських і Пільзні. Компетенція стації в Будейовицях буде розтягатися на цілі Чехи, а стація в Пільзні буде контролювати більшу частину західної Чехії. Відкриття обох стацій приспішили останні політичні випадки.

— Новий демпінг совітського дерева. В останньому часі СССР почав оферувати дерево на три фунти дешевше від найнижчої оферти Фінляндії. Фінляндські експортери переконані, що СССР хоче довести до хаосу цін на міжнародньому ринку, щоб викликати нову господарську кризу в богатьох державах зах. Европи і влекшити собі таким чином комуністичну діяльність. Як відомо дерево є головним експортом Фінляндії і джерелом її богатства. Тому власники лісів, тартаків та експортерів рішили проголосити страйк і стримати вивіз дерева аж до хвилини, доки не вичерпаються запаси совітського дерева. Фінляндія переконана, що це єдиний спосіб ратунку деревного ринку перед катастрофою.

— Дарунок канц. Гітлерові. Бурмістр Відня інж. Нойбахер доручив опрацювати ілюстрований твір п. н. „Націонал-соціялістична революція у Відні" з описом подій від 12. березня ц. р. до 10. квітня ц. р. Цей твір передадуть канц. Гітлерові та його співробітникам у спеціяльній оправі.

— Два пропагандивні поїзди з Німеччини обїхали в останніх 11-ох днях цілу Австрію, щоби показати останні технічні здобутки Німеччини. Оба поїзди переїхали 2.200 км., уладили 20 місцевих вистав, 28 відчитів і 66 фільмових вистав. Крім того видали 15.000 пропагандивних друків, 97.000 реклямових оголошень і 65.000 портретів канц. Гітлера. Виставу і фільми оглянуло 210.000 осіб.

— Переполох у Перу від землетрусів. Місцевість Акопію в Перу переслідував сильний землетрус в останніх 35-ох днях і заподіяв багато шкоди. Кількадесять будинків знищених, у землі потворилися великі щілини, довжини 20 метрів, глубини 7 метрів. 3.000 перестрашених мешканців таборує на полях під голим небом. Жертв у людях не було.

— Новий світовий рекорд намагаються здобути чотири італійські летуни під проводом кап. Альберніні на трасі Льондон—Капштадт. Цю трасу перелетів англійський летун Клятворт з панею Кербі в пятьох днях, 17-ох годинах 1 20 хв. Італійські летуни вистартували з Льондону на двомоторовім літаку в понеділок 18. ц. м.

— Працівники фірми Бата фундують літак. В пятницю 8. ц. м. на інформаційних сходинах фізичних і умових працівників Польської Спілки Обуви Бата в Хелмку приняли рішення уфундувати для армії літак. Працівники постановили оподаткувати себе на ту ціль із тижневих заробітків і переказати свій дарунок у руки військової влади в дні народнього свята 11. листопада. Переказ відбудеться в Хелмку. У збірковій акції крім працівників фабрики візьмуть участь теж працівники заняті в крамницях фірми БАТА.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Україна темп-о-о!

Мій приятель приходить у понеділок після кожного метчу України до редакції понурий, захриплий і недобрий як шандар.

— А най то шляк трафить! Чоловік стягається з останнього на білет, викричиться, а наші „україністи" рухаються на грищі як мухи в меді. Вже останній раз я на метчу України! Нема дурних!

У вівторок його гнів уже дещо погасав, але все ще „цабанив" нашим грачам:

— А то караванярі! Їм волами орати, а не мяча грати! Ого! Вже мене не побачать!

В середу вже трохи слабше:

— Алеж ця поміч — чиста неміч! Бійтеся Бога, таж то оферми скінчені! Скільки мене здоровля коштує ця поміч! Щастя моє, що вже більше її не побачу!

В четвер спустив ще більше з тону і вже ласкавішим голосом:

— А на Босого, то можна числити, як на чотири тузи. Тільки задля його одного варга ходити на метчі...

В пятницю переглядав часописи, де, коли і з ким грає Україна, але дальше божився, що вже більше не піде на метч.

В суботу кажу до нього:

— Підемо завтра, „Україна" грає з мадярським „Будафоком". Цеж міжнародній метч!

— Боже борони! — затріпав руками — таж „Україна" нахапає, як бідний у торбу!

А в неділю зустрів я мого приятеля, як стояв у довгому хвості перед касою на цей метч. Трохи засоромився, я почав змісця про погоду і вивів його з клопоту. З тяжким трудом ми діпхалися на трибуну — і приятель відразу зачав хвилюватися:

— Щоб хоч виставили добрий склад. А то один здискваліфікований, другому наречена не позволяє грати, третьому жінка вродила на сам метч дитину, кому тут є грати!?...

На грище вбігла мадярська одинацятка. Так і видно, що це — екстра-кляса!

— Ельен! Ельен! Ельен!

Як уже ми докладно приглянулися мадярам, вбігли наші червоно-чорні. Мій приятель аж встав, але зараз сів, блідий і недобрий.

— Ого! Пропали наші! Нема ні Магіка ні Скреготи! — стогне з розпукою.

— Але зате є Скоцень! — потішаю його.

— Один Скоцень через одинацять мадярів не перескочить.

Зачалася гра. На щастя дощік дещо охолодив мого приятеля, що денервувався кожним „кіксом" і взагалі кепським загранням червоночорних. То блідне, то червоніє, то синіє. Ціла гра відбивалася на його обличі як у дзеркалі.

Часто-густо напружену тишу і запертий віддих тисячів глядачів перериває розпучливий голос мого приятеля:

— „Україна" — темпо-о-о!

Коли мадяри стрілили перші ворота, мій приятель встав і хотів відійти з грища. На силу я його задержав.

Нарешті — гураганним торнадом несеться тріюмфальне:

— Є-е-е-е!!!

Перші ворота України.

Мій приятель як не той став. Ватив ногами, аж дошки тріщали, лупив руками і верещав як індіянин з племени сіюксів підчас атаки на вігвами команчів.

На силу я його заспокоїв. При других воротах України мій приятель став сам сіюксом і так махав руками, що оскальпував якусь паню з капелюха. Немало енергії вложив я, щоб привести до притомности приятеля, який хотів бігти цілувати „Валерка".

— Але дали їм гуляшу! — вівкав на радощах.

З грища вийшов останній. Чекав терпеливо, аж „україністи" вийдуть з шатні і тоді кожного поклапав по плечах.

— — — — — — — — —

У найближчий понеділок мій приятель прийшов до редакції щоправда зовсім захриплий, але повний національної гордости.

— З ким „Україна" грає на другу неділю? — запитав з порога.

— Все одно з ким! — відповів я. — Одного боюся, щоби „Україна", захоплена своїми успіхами з „Будафоком" не втратила два пункти з Р. К. С-ом.

— Ніколи! — закричав — „Україна" вийшла як переможець на міжнародний форум копаного мяча!...

Спортоманяк.

П. С. Спортовий Львів гуде від неділі перемогою „України" з „Будафоком". Доказом цього три аматорські рецензії і пять фейлетонів, які на другий день зявилися в редакційній скринці. Не знаю, яка буде доля рецензій, я вибрав один з фейлетонів. Решту зіставляю до черговних змагань „України" з загранічними дружинами.

Галактіон Чілка.

Останні вісті.

ПАПА ІДЕ ДО КАСТЕЛЬ ҐАНДОЛЬФО.

З ватиканських кол надійшла вістка, що зараз по Великодніх Святах папа виїде до своєї літньої резиденції, Кастель дель Ґандольфо. Причина такого вчасного виїзду та, що минулого року гірський воздух у Кастель Ґандольфо дуже корисно вплинув на здоровля папи.

ФРАНЦУСЬКЕ ВІЙСЬКО ВВІЙШЛО НА ТЕРИТОРІЮ МАНДЖУРІЇ.

Відділи шангайського французького ґарнізону ввійшли в неділю, 17-го ц. м. на манджурську територію. Комендант французького ґарнізону у відповідь на протести заявив, що зробив це з наказу команди французького ґарнізону в Тієнтсіні. Вечором манджурська влада навязала з французькою командою переговори і дійшло до порозуміння, наслідком якого французьке військо має покинути Манджукуо.

Дописи.

ЗБОРІВЩИНА.

Серевири в повіті Зборів нічим не замітні від інших сіл: село тихе, спокійне, заболочене весняним болотом, дрімає собі спокійно. Та це тільки назверх так виглядає. Бо поправді, то в нашім селі життя кипить. Господарі йдуть у поле сіяти. Весна почалася цього року 22. березня і спочатку була дуже гарна. Та 20. березня упав сніг і лежав три дні. Він перервав був весняні роботи на кілька днів. Дня 1. квітня був тут сильний буревій з дощем і наробив багато шкід: перевернув дві стодоли, кілька півстиртків соломи, кільна паркані, поломив багато дерев і т. п. На культурно-освітнім полі праця в наших товариствах іде живим темпом. Недавно відбулися загальні збори читальні „Просвіти". Вибрано новий виділ: Головою вибрано Евгена Шаблія с. Іллі. Новий виділ працює досить добре. Передовсім старається, щоб відбувалися правильні сходини. Аматори з театрального гуртка приготовляють два представлення: „Давав те діялось" і „Потерчук". Крім того приготовляємо концерт у честь Шевченка. Кружок „Рідної Школи" відбуває сходини членів кожної пятниці і неділі. На тих сходинах наш о. парох Микола Булей викладає історію і географію України та каже відповідати на питання з історії і географії. Молодь села і молодші господарі згуртовані переважно в читальні „Просвіти" та в кружку „Рідної Школи" і в них працюють. Старші господарі більше перейимаються справами кооперативи і кружка „Сільського Господаря". Головою кружка „Сільського Господаря" вибрано знову Михайла Клюша с. Томка. Він вже третій рік веде кружок „С. Г." При кружку є секція „Хліборобського Вишколу Молоді" і „Секція Господинь". Та остання уладила ц. р. тримісячний курс для дівчат. Курс вела п. Роза Дорошівна, донька пароха з Басівці. Також стараємося поширити читальняну салю і вже зроблено плян на добудівку 6 м. довгу і тількиж широку, бо дотеперішня читальняна саля за мала. Були ще недавно в Серевирах вибори солтиса. Вибрали Теодора Шаблія і зоставть на заступника старостом.

П. М.

Шахи.

Минулого тижня почався індивідуальний турнір за мистецтво Львова. У цьому турнірі, крім найвизначніших польських і жидівських шахістів Львова, бере теж участь двох українців: Шевчик і Романишин, які досі не програли ще жодної партії. Веде Шехтер 7½ т. 2) Шевчик 6 т., 3) Романишин 3 т. (на три гри). Бажаємо нашим грачам повторення успіху п. Попеля, колишнього мистця Львова.

•

В турнірі Молодої Громади веде без змін Романишин з 3½ т.

Театри.

Великий Театр:

Вівторок 19. 4. X. симф. концерт, диригент: Іґн. Нойманн, соліст: Ш. Гольдберг.

Середа 20. 4. год. 7.30 „Роз-Марі".

Четвер 21. 4. год. 7.30 „Роз-Марі".

Театр Ріжнородностей:

Вівторок 19. 4. год. 7.30 „Подружжя, яких мало".

Середа 20. 4. год. 7.30 „Подружжя, яких мало".

Четвер, 21. 4. год. 7.30 „Подружжя, яких мало".

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

КАЛУШ.

19. IV. Невольник.

СТАНИСЛАВІВ:

20. 4. Лісова Пісня.

24. 4. Невольник.

25. 4. Орфей у пеклі.

26. 4. Процес Мері Деґен.

Зі Станиславова іде театр до Тисьмениці.

Український Народній Театр ім. М. Садовського.

ЯГОЛЬНИЦЯ.

19. IV. Ой не ходи Грицю.

20. IV. Шалений муж.

КІНА.

АТЛЯНТИК: „Фордансерки".

БАЛТИК: „Нездатний".

ВАНДА: „Ти, що в Гострій світиш Брамі", „Княжа".

ҐРАЖИНА: „Царський курєр".

ЕВРОПА: „Верес" на осн. Родзевичівни.

КАСІНО: „Пані Валевська" (Ґрета Ґарбо).

КОПЕРНИК: „Інститутка" (Д. Дарбін).

МАРУСЕНЬКА: „Личенько" з Шерлі Темпль і кольорова гротеска.

МЕТРО: „Дівча з Парижа"

МІРАЖ: „Людина-лев".

МУЗА: „Життя вулиці" з Люїзою Райнер.

ПАЛЯС: „Гусарські маневри".

ПАКС: „Ледащо" (Даніеля Дарйє) та кольоровий додаток.

РАЙ: „Знахар".

РІЯЛЬТО: „Історія одної ночі".

СВІТ: „Дівчата з Новолипок".

СТИЛЕВЕ: „Роберт і Бертран" або „Два злодії".

ТОН: „Лицарі степу", „Корабель невільників".

УТІХА: „Без свідків" і ревія.

ХИМЕРА: „Веселий волоцюга".

ФОТОПЛЯСТІКОН:
(пл. Марійська 6).
„Адриятик (Дальматія)".

ФОТОПЛЯСТІКОН „Святовід" (Пасаж Гавсмана ч. 7):
„Греція. — Мала Азія".

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 19. квітня 1938.

6.15—8.00 Раннішня авдиція; 12,03 Полуднева авд.; 13.45 Музика з пл.; 14.55 Біржа; 15,00 Трохи пісні, трохи слова; 15.25 Біжучі вістки з міста та провінції; 15,30 Господарські вістки; 15.45 Цікаві речі з 5-х частин світа, авд. для старших дітей; 16.05 Фін.-госп. актуалії; 16.15 Сальонові твори на 4 руки; 16.50 19.50 20.55 Актуальна гутірка; 17,00 „Святі Марії"; 17.15 Орх. концерт, італійські експресії; 17.50 „Тетеревки грають"; 18.00 18,50 Спорт; 18.10 Три знаки запиту; 18.20 „День весни", концерт; 18.40 Справа природничої фотографіки; 18.55 Програма на завтра; 19.00 „Дон Хуан" Байрона; 19.30 Французькі пісні у супр. форт.; 20.00 Розр. концерт: сальон орх., мецосопр., балалайка, форт.; 20.45 Вечірній денник; 21.00 Симфонічний концерт, у програмі **„Українська рапсодія" Василя Барвінського**; 22.00 Танк. музика, рефрени, пісеньки; 22.50 Ост. вістки; 23,00—23.30 Концерт бажань.

Середа, 20. квітня 1938.

6.15—8.00 Раннішня авдиція; 11.15 Для дітей: „Чорний півень", Музика з пл.; 11,40 Музика з пл.; 12.03 Полуднева авд. 12.45 Інформаційна газетка в українській мові; 12.55 Концерт бажань; 14.55 Біржа; 15.00 „Моє світове давніше та сьогодні", Музика з пл.; 15.20 Біжучі вістки з міста та провінції; 15.45 Хвилина питань; 16.00 Вмієш говорити; 16.15 Сальон. орх.; 16.50 19.50 20.55 Актуальна гутірка; 17.00 Військ. служба як фах; 17.15 Комер. музика; 17.50 Приготування шк. молоді до оборони краю в Італії; 18,00 18.50 Спорт; 18.10 Гутірка для села; 18.20 Із леґенд давнього Єгипту, з муз.; Концерт смичк. квартету; 18.55 Програма на завтра; 19.00 Рецитація прози; 19,20 Пісні у вик. Гуцертової мецосопр. у супр. форт., 19.35 Про нерозвязані вчинки; 20.00 Розр. концерт сальон тріо, спів, клярнет; у перерві в год. 20.20 Куток гумору; 20.45 Веч. денник. 21.00 Шопенівський концерт; 21.45 Непроминаюча краса поезії, 22.00 Конкурс хорів; 22.35 Легка музика з пл. 22.50 Ост. вістки; 23.00—23.30 Танк. музика з пл.

Четвер, 21. квітня 1938.

6.15—8.00 Раннішня авдиція; 11.15 Польща у Шопенових польонезах, муз. поранок для вселюдних шкіл; 11.40 Фльотов: Фрагменти з оп. „Марта", пл.; 12.03 Полуднева авдиція; 13.45 Комунікат Хліб. Палати; 13.50 Справінський: „Свято весни", пл.; 14.20 Легка музика з пл.; 14.55 Біржа; 15.00 Фрагм. із повісти І. Лема „Коронар у Галичині"; Музика з пл.; 15.25 Біжучі вістки з міста та провінції; 15.30 Господарські вістки; 15.45 Муз. гутірка з молоддю; 16.15 Концерт оперової музики; 16.50 19.50 Актуальна гутірка; 17.00 У ботанічній робітні; 17.15 Дуети на альт і бас у супр. форт.; 17.50 Спортовий порадник; 18.10 Що це таке єгипетські гієрогліфи, оповідання для дітей; 18.20 Форт. твори сучасних львівських композиторів; 18.35 Для сільської молоді; 18.40 Листи та програми; 18.50 Спортові вістки; 18.55 Програма на завтра; 19.00 Театр Уяви: „Іфіґенія" Евріпіда; 20.00 Розр. концерт, орх., дуети, два форт., у перерві в год. 20.45 Веч. денник; 21,45 Літер. нарис: З мого верстату; 22.00 Творчість К. Шимановського: форт., міш. хор; 22.50 Ост. вістки; 22.15—24,00 Танк. музика з пл.

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Вівторок, 19. квітня 1938.

БЕРЛІН 20.00 Нім.-фін. концерт, 21.00 З давніх і нових оперет; БІЛГОРОД 18.50 19.00 Нар. пісні, 20.00 Спів. речіталь; БУДАПЕШТ 12.05 Скрипка, форт., 17.30 Хор. 18.20 Солісти, 20.40 21.00 Циг. музика. 22.00 Концерт данського квартету; ВІДЕНЬ 15.30 Пісні, 19,40 20.00 Розр. концерт; ДРОЙТВІЧ 19.00 20.00 „Фавст" оп. Ґуноа; КОШИЦІ 14.00 18.45 Вістки, 18.00 Відчит про Андрія Поповича, Музика, Оповідання; МІЛЯНО 17.15 Танк. музика, 21.00 22.00 23.00 „Аїда" оп. Верді; ПРАГА 18,10 Солісти. 20.30 21.00 „Скупар" ком. Мольєра; РАДІО ПАРІ 18.00 Пісні. 19.15 20.15 Форт., 20.45 21,00 22.00 23.00 „Мадмоазель Бура" драма Кльода Анета (трансм. з театру); РИМ 17.15 Форт., 17.55 Оповідання. 20.30 Розр. музика. 21.00 22.00 Іт.-нім. концерт; СОФІЯ 17.30 20.45 Рел. музика, 18.30 Хори.

Середа, 20. квітня 1938.

БЕРЛІН 18,00 Розр. концерт, 20.00 Орх. концерт; БІЛГОРОД 20.00 Спів, 20.30 Гумор, 21.30 Нар. пісні; БУДАПЕШТ 12.15 17.25 18,30 21.00 Циг. музика, 18.45 Орх. концерт, 19.30 20.00 21.00 22,00 Опера; ВІДЕНЬ 12.00 Концерт тирольської капелі, 18.00 Молодь грає і співає, 22,20 Розр. концерт; ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР 18.15 Квартет ґ-дур Людвіґа, 19.10 Пісні й марші 21.30 Концерт курантів. 22.30 Симфонія ес-дур Баха; КОШИЦІ 14,00 18.45 Вістки; МІЛЯНО 17.15 Форт., 19.40 Розр. музика. 21.00 Співка, 22,00 Орг. речіталь. 22.45 Танк. музика; ПРАГА 15.15 Дутий квінтет, 20.55 21,00 Вагнерові твори; РАДІО ПАРІ 18.00 Форт., 19.00 Пісні, 19.15 Сольо на мандоліні, 20,30 Канцони, 21.00 22.00 „Клюб оптимістів" розр. вечір; РАДІО РОМАНІЯ 19.00 20.00 21,00 22.00 „Парсіфаль" оп. Вагнера; РИМ 17.15 Скрипка, 19.40 Розр. музика, 21.00 22.00 23.00 „Зразкова жінка" оп. Р. Штравса; СОФІЯ 18.30 Рел. музика, 19.30 Камер. музика.

Четвер, 21. квітня 1938.

БЕРЛІН 15.35 Розр. музика, 20.00 21,00 Веселий вечір; БІЛГОРОД 20.00 Концерт хору; БРЮСЕЛЬ ФЛЯМ. 20.00 21.00 22.00 „Золото Рену" оп. Вагнера; БРЮСЕЛЬ ФР. 22.10 Концерт сучасної музики; БУДАПЕШТ 12.05 Вок. концерт, 17.30 18.00 Концерт оп. музики, 19.00 Мадярська музика. 21.15 Форт. речіталь Доганія; ВІДЕНЬ 20.00 21.00 Вес. муз. вечір; ВЕЖА АЙФЛЯ 20.30 21.00 22.00 „Фра Дяволо" оп. Обера; ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР 15.15 Вес. мельодії, хор, сол.; КОШИЦІ 13.30 Госп. огляд. 14.00 18.45 Вістки, 18.00 Д-р В. Бірчак „Забобони або народні повіря", концерт, закорд. огляд; МІЛЯНО 17.15 Вок. концерт, 20.30 Розр. музика, 21.00 22.00 23.00 „Дон Карльос" оп. Верді; ПРАГА 15.15 Концерт а-моль Дворжака на скр. і орх., 19.20 20.00 Легка музика, 22.40 Югосл. пісні; РАДІО ПАРІ 18.00 Театр Уяви. 19.00 Пісні, 20.15 Форт., 20.30 21.00 22.00 23.00 Опера; РИМ 17,15 Форт.. 17.50 Оповідання, 21.00 22.00 „Терра нострa" ком. Росата; СОФІЯ 17.30 Рел. музика, 18.30 Богослуження; ШТРАСБУРҐ 20.30 21,00 22.00 „Дзвонар з Нотр Дам" оп. Масенета".

ШУКАЮТЬ ПРАЦІ

АПЛІКАНТ з правом заступства шукає місця у адвоката на скромних умовинах. Зголошення до Адміністрації „Діла" під „Аплікант". 817 3-3

НАЙДУТЬ ПРАЦЮ

РАДА Т-ва „Укр. Ремісничо-Промислова Бурса" в Станиславові розписує КОНКУРС на управителя бурси. Вимагана середня освіта. Подання з описом життя і відписом свідоцтв надсилати до 10. травня 1938, на руки голови дир. Сев. Снігуровича, Станиславів, 3-го Мая 2. Першенство мають бездітні. 889 1-3

МАТРИМОНІЯЛЬНІ

УЧИТЕЛЬКА по трийцятці, самітна, лагідного характеру, пізнає інтелігентного, старшого мужчину на становищі. Зголошення до „Діла" під „Брак домового огнища". 837 1.1

КУПНО - ПРОДАЖ

ХЛОПЯЧІ СОРОЧКИ попелінові, оксфордові вже за 2.25. дівочі гаптовані 1.10 „СЬВЯТ ДЗЕЦКА", Львів, Сикстуська 2. 746 2-4

РОВЕРИ, мотовероери, мотоциклі гуртово поручає Іґнаци Роман, Ска з обм. пор. Львів, Легіонів 27. Цінники на бажання даром. 15/55 7-20

КОШИКАРСЬКІ ВИРОБИ усякого роду найдешевше в очному джерелі, в українській виробні „Салікс", Львів, ул. Личаківська ч. 27. 818 2-10

РІЖНІ

ФРАНЦІШОК ГЛЯСҐАЛЬ — упр. техн. дентист тепер Львів, Пасаж Гавсмана 7. 375 2.-50

РОБІТНЯ АРТ. БРОНЗІВНИЧА Ст. Фединського Львів, Вірменська 25 (дім „Зорі") виконує всякі церковні предмети зі срібла і бронзи. Позолочує старі чаші. 678

ВІЛЛЯ „Дністер" у Гребенові прегарно положена, 16 кімнат з їдальнею і кухнею (уладжена) зараз до винайму в цілости, евент. поодинокі кімнати. Оферти до „Ради Служб. Дністра" Львів, Руська 20. 822 3-3

ВИРІБ ДЗЕРКАЛ, шиби, рами, оправа образів найдешевше — шклярство В. СТЕЛЬМАХ, Коперника 22, тел. 245-79. 834 2-10

НАЙМОДНІШІ годинники, будильники та біжутерію поручає найдешевше Вандер, Львів, Шайнохи один. Там прецизійна дешева направа годинників і біжутерії 819 1.2

ЛІКАРСЬКА ПОМІЧ

Д-р Богдан Гординський
ординує у внутрішніх недугах
ЛЬВІВ, ВИШНЕВЕЦЬКИХ 1.
771 (напроти Еміґраційного Дому). 1-8

МІСЬКЕ ЗАВЕДЕННЯ ЗАСТАВНИЧЕ
Відділ Міської Комунальної Каси Ощадности у Львові
на підставі дозволу Міської Управи стол. м. Львова з дня 15. березня ... до Ч. В. ІІ/1—714/38 уладжує
в днях 9, 10, 11 і 12 травня 1938
у власнім льокалі при вул. Валовій ... II. п.

ЛІЦИТАЦІЙНУ ПРОДАЖ ЗАСТАВ.

Будуть продані невикуплені предмети зі золота, срібла, шляхотні камені ..., ставлені або оплачені тільки до дня ... червня 1937 і означені: Серія VIII від ч. 1 до ч. 41944 і також непродані або ... з продажі на останніх ліцитаціях: Серія VII від ч. 1 до ч. 100.000 тому, що ... тиме найбільше.

Друга ліцитація по думці і на умовах § 33 реґуляміну відбудеться по ... ченій ліцитації всіх застав в днях ... і 12. травня 1938.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ"
Львів, 18 квітня 1938.
1 кг. масла десер. бльок ...
1 кг. масла бочков. ...
молоко ...
(яйця копа) ...
Тенденція на масло ... докої яйця спадна